

ประกาศสภาวิชาชีพบัญชี

ที่ ๓๗/๒๕๕๘

เรื่อง มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ ๔ (ปรับปรุง ๒๕๕๘)

เรื่อง สัญญาประกันภัย

อาศัยอำนาจตามมาตรา ๗ (๓) และมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพบัญชี พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่กำหนดให้สภาวิชาชีพบัญชีมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดและปรับปรุงมาตรฐานการบัญชี เพื่อใช้เป็นมาตรฐานในการจัดทำบัญชีตามกฎหมายว่าด้วยการบัญชีและกฎหมายอื่น ทั้งนี้ มาตรฐานการบัญชีนั้นต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพบัญชี และประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว จึงจะใช้บังคับได้

สภาวิชาชีพบัญชี โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพบัญชี ในการประชุมครั้งที่ ๔๑ (๒/๒๕๕๘) เมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘ จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกประกาศสภาวิชาชีพบัญชี ที่ ๖๗/๒๕๕๗ เรื่อง มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ ๔ (ปรับปรุง ๒๕๕๗) เรื่อง สัญญาประกันภัย

ข้อ ๓ ให้ใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ ๔ (ปรับปรุง ๒๕๕๘) เรื่อง สัญญาประกันภัย ตามที่กำหนดท้ายประกาศนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

ประสิทธิ์ เชื้อพานิช

นายกสภาวิชาชีพบัญชี

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 4 (ปรับปรุง 2558)

เรื่อง

สัญญาประกันภัย

คำแถลงการณ์

มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นโดยมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ ฉบับที่ 4 เรื่อง สัญญาประกันภัย ซึ่งเป็นฉบับปรับปรุงของคณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศที่สิ้นสุดในวันที่ 31 ธันวาคม 2557 (IFRS 4: Insurance Contracts (Bound Volume 2015 Consolidated without early application))

มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ มีการปรับปรุงจากฉบับปี 2557 โดยเพิ่มย่อหน้าที่ 41ฉ และ 41ช และปรับปรุงการอ้างอิงมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น

สภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์

สารบัญ

	จากย่อหน้าที่
บทนำ	บทนำ 1
วัตถุประสงค์	1
ขอบเขต	2
อนุพันธ์ทางการเงินแฝง	7
การแยกองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน	10
การรับรู้และการวัดมูลค่า	13
การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น ๆ เป็นการชั่วคราว	13
การทดสอบความเพียงพอของหนี้สิน	15
การด้อยค่าของสินทรัพย์จากการประกันภัยต่อ	20
การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี	21
อัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบัน	24
การถือปฏิบัติตามแนวปฏิบัติที่ใช้อยู่ต่อไป	25
ความระมัดระวัง	26
กำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคต	27
การบัญชีเงา	30
สัญญาประกันภัยที่ได้มาจากการรวมธุรกิจหรือการโอนกลุ่มสัญญาประกันภัย	31
ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ	34
ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจในสัญญาประกันภัย	34
ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจในเครื่องมือทางการเงิน	35
การเปิดเผยข้อมูล	36
การอธิบายจำนวนเงินที่รับรู้ในงบการเงิน	36
ลักษณะและขอบเขตของความเสี่ยงที่เกิดจากสัญญาประกันภัย	38
วันถือปฏิบัติ และการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลง	40
การเปิดเผยข้อมูล	42
การกำหนดประเภทของสินทรัพย์ทางการเงินใหม่	45
ภาคผนวก ก : คำนิยาม	
ภาคผนวก ข : นิยามของสัญญาประกันภัย	

มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับที่ 4 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง *สัญญาประกันภัย* ประกอบด้วยย่อหน้าที่ 1 ถึง 45 ภาคผนวก ก และ ภาคผนวก ข ทุกย่อหน้ามีความสำคัญเท่ากัน ย่อหน้าที่พิมพ์ด้วยตัวอักษรหนาถือเป็นหลักการที่สำคัญ คำนิยามในภาคผนวก ก ที่ปรากฏเป็นครั้งแรกในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้จะเป็นตัวอักษรเอน มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ต้องอ่านโดยคำนึงถึงข้อกำหนดของกรอบแนวคิดสำหรับการรายงานทางการเงิน (ปรับปรุง 2558) (เมื่อมีการประกาศใช้) ในกรณีที่ไม่ได้ให้แนวปฏิบัติในการเลือกและการใช้นโยบายการบัญชี ให้กิจการถือปฏิบัติตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง *นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด* (เมื่อมีการประกาศใช้)

บทนำ

เหตุผลในการออกมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้

บทนำ 1 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้เป็นมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับแรกเกี่ยวกับสัญญาประกันภัย แนวปฏิบัติทางการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัยมีความหลากหลายและมักแตกต่างจากแนวปฏิบัติในภาคธุรกิจอื่น ๆ มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มีวัตถุประสงค์คือ

- 1.1 เพื่อจำกัดการแก้ไขวิธีการทางบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัย จนกว่าโครงการระยะที่สองของมาตรฐานการรายงานทางการเงินเกี่ยวกับสัญญาประกันภัยจะแล้วเสร็จ
- 1.2 เพื่อกำหนดให้กิจการใด ๆ ที่ออกสัญญาประกันภัย (ผู้รับประกันภัย)เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับสัญญาดังกล่าว

บทนำ 2 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้เป็นฐานสำหรับก้าวไปสู่โครงการระยะที่สองซึ่งคาดว่าจะดำเนินการให้เสร็จสิ้น เมื่อได้สำรวจแนวความคิดที่เกี่ยวข้องและปัญหาในทางปฏิบัติทั้งหมด

สาระสำคัญของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้

บทนำ 3 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ถือปฏิบัติกับสัญญาประกันภัยทั้งหมด (รวมถึงสัญญาประกันภัยต่อ) ที่กิจการเป็นผู้ออกและสัญญาประกันภัยต่อที่กิจการถือไว้ ยกเว้นสัญญาที่ถูกระบุให้ครอบคลุมโดยมาตรฐานการรายงานทางการเงินหรือมาตรฐานการบัญชีฉบับอื่น ๆ มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่ถือปฏิบัติกับสินทรัพย์อื่น ๆ และหนี้สินอื่น ๆ ของผู้รับประกันภัย เช่น สินทรัพย์ทางการเงินและหนี้สินทางการเงินซึ่งอยู่ภายในขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง *การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน* (เมื่อมีการประกาศใช้) นอกจากนี้ มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่ได้กล่าวถึงการบัญชีสำหรับผู้เอาประกันภัยแต่อย่างใด

- บทนำ 4 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ยกเว้นเป็นการชั่วคราว(กล่าวคือในโครงการระยะที่หนึ่ง) ให้ผู้รับประกันภัยไม่ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดบางประการของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น ๆ รวมทั้งข้อกำหนดตาม*กรอบแนวคิดสำหรับการรายงานทางการเงิน* (ปรับปรุง 2558) (เมื่อมีการประกาศใช้) ในการเลือกใช้นโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัย อย่างไรก็ตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มีข้อกำหนด ดังนี้
- 4.1 ห้ามตั้งประมาณการหนี้สินสำหรับค่าสินไหมทดแทนที่ยังไม่เกิดขึ้น ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน (เช่น สำรองค่าสินไหมทดแทนที่เกิดจากมหันตภัย และสำรองรักษาระดับค่าสินไหมทดแทน)
 - 4.2 ให้ทดสอบความเพียงพอของหนี้สินจากการประกันภัยที่รับรู้แล้ว และทดสอบการต่อจ่ายค่าของสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อ
 - 4.3 ให้ผู้รับประกันภัยบันทึกหนี้สินจากสัญญาประกันภัยไว้ในงบแสดงฐานะการเงินของกิจการจนกว่าภาระหนี้สินจากสัญญาประกันภัยนั้นจะหมดลง หรือยกเลิก หรือสิ้นผลบังคับ และให้แสดงหนี้สินจากสัญญาประกันภัยโดยไม่มีการหักลบกับสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อที่เกี่ยวข้อง
- บทนำ 5 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้อุญาตให้ผู้รับประกันภัยเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัย ก็ต่อเมื่อผลของการเปลี่ยนแปลงนั้นทำให้งบการเงินของกิจการแสดงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้การเงินมากขึ้นโดยไม่ทำให้ความน่าเชื่อถือลดลง หรือทำให้มีความน่าเชื่อถือมากขึ้นโดยไม่ทำให้ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้การเงินลดลง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้รับประกันภัยไม่สามารถเริ่มนำวิธีปฏิบัติดังต่อไปนี้มาใช้ ถึงแม้ว่ากิจการอาจยังใช้นโยบายการบัญชีที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเหล่านี้ต่อไป
- 5.1 การวัดมูลค่าหนี้สินจากการประกันภัยโดยใช้หลักการไม่คิดลด
 - 5.2 การวัดมูลค่าสิทธิตามสัญญาที่จะได้รับค่าธรรมเนียมการจัดการลงทุนในอนาคตด้วยมูลค่าที่สูงกว่ามูลค่ายุติธรรมของค่าธรรมเนียมดังกล่าว โดยเปรียบเทียบกับค่าธรรมเนียมในปัจจุบันซึ่งเรียกเก็บโดยผู้ให้บริการในตลาดรายอื่น ๆ ซึ่งให้บริการที่คล้ายคลึงกัน
 - 5.3 การใช้นโยบายการบัญชีที่แตกต่างกันสำหรับหนี้สินจากสัญญาประกันภัยของบริษัทย่อย
- บทนำ 6 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้อุญาตให้เริ่มใช้นโยบายการบัญชีในการวัดมูลค่าของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่กำหนดในแต่ละรอบระยะเวลาบัญชีอย่างสม่ำเสมอให้สะท้อนอัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบัน (และกิจการสามารถเลือกใช้การประมาณการ และข้อสมมติอื่น ๆ ที่เป็นปัจจุบันด้วยได้) หากไม่มีการอนุญาตเช่นนี้ไว้ ผู้รับประกันภัยจะต้องนำเรื่องการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีไปถือปฏิบัติสำหรับหนี้สินทุกรายการที่คล้ายคลึงกันโดยสม่ำเสมอ
- บทนำ 7 ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัย เพื่อขจัดความระมัดระวังที่มากเกินไป อย่างไรก็ตามหากผู้รับประกันภัยได้วัดมูลค่าจากสัญญาประกันภัยด้วยความระมัดระวังที่เพียงพอแล้ว ผู้รับประกันภัยไม่ควรเพิ่มความระมัดระวังขึ้นไปอีก

- บทนำ 8 มีข้อสมมติที่ได้แย้งว่างบการเงินของผู้รับประกันภัยจะเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้งบการเงินและน่าเชื่อถือน้อยกว่า หากผู้รับประกันภัยนำนโยบายการบัญชีที่สะท้อนกำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคตมาใช้ในการวัดมูลค่าสัญญาประกันภัย
- บทนำ 9 เมื่อผู้รับประกันภัยเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับหนี้สินจากสัญญาประกันภัย ผู้รับประกันภัยอาจกำหนดประเภทของสินทรัพย์ทางการเงินใหม่บางส่วนหรือทั้งหมดไปเป็นประเภท “สินทรัพย์ทางการเงินที่แสดงด้วยมูลค่ายุติธรรมผ่านกำไรหรือขาดทุน”
- บทนำ 10 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้
- 10.1 ให้ความชัดเจนว่าผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องแยกบันทึกบัญชีอนุพันธ์ทางการเงินแฝงด้วยมูลค่ายุติธรรม หากอนุพันธ์ทางการเงินแฝงนั้นเป็นไปตามคำนิยามของสัญญาประกันภัย
 - 10.2 ให้ผู้รับประกันภัยต้องแยกองค์ประกอบส่วนที่เป็นการรับฝากเงินในสัญญาประกันภัยบางประเภท เพื่อหลีกเลี่ยงการไม่บันทึกรายการสินทรัพย์และหนี้สินในงบแสดงฐานะการเงินของผู้รับประกันภัย
 - 10.3 ให้ความชัดเจนของแนวปฏิบัติที่เรียกว่า “การบัญชีเงา”
 - 10.4 อนุญาตให้แสดงรายการในงบการเงินเพิ่มเติมสำหรับสัญญาประกันภัยที่ได้มาจากการรวมธุรกิจหรือจากการรับโอนกลุ่มสัญญาประกันภัย
 - 10.5 กล่าวถึงในเบื้องต้นเกี่ยวกับลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจที่มีอยู่ในสัญญาประกันภัยหรือเครื่องมือทางการเงิน
- บทนำ 11 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ให้เปิดเผยข้อมูลเพื่อช่วยให้ผู้ใช้งบการเงินเข้าใจถึง
- 11.1 จำนวนเงินที่เกิดจากสัญญาประกันภัยในงบการเงินของผู้รับประกันภัย
 - 11.2 ลักษณะและขนาดของความเสี่ยงที่เกิดจากสัญญาประกันภัย
- บทนำ 12 (บทนำนี้ไม่ใช่)
- บทนำ 13 (บทนำนี้ไม่ใช่)

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 4 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง สัญญาประกันภัย

วัตถุประสงค์

- 1 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดรายงานทางการเงินสำหรับสัญญาประกันภัยที่ออกโดยกิจการใดๆ (มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้จะใช้คำว่า “ผู้รับประกันภัย”) จนกว่าโครงการในระยะที่สองของมาตรฐานการรายงานทางการเงินเกี่ยวกับสัญญาประกันภัยจะแล้วเสร็จ มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ต้องการ
 - 1.1 จำกัดการแก้ไขวิธีการบัญชีของผู้รับประกันภัยสำหรับสัญญาประกันภัย
 - 1.2 เปิดเผยข้อมูลซึ่งระบุและอธิบายถึงจำนวนเงินที่เกิดจากสัญญาประกันภัยในงบการเงินของผู้รับประกันภัย และช่วยให้ผู้ใช้งบการเงินเข้าใจถึงจำนวนเงิน ระยะเวลา และความไม่แน่นอนของกระแสเงินสดในอนาคตจากสัญญาประกันภัย

ขอบเขต

- 2 กิจการต้องนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับ
 - 2.1 สัญญาประกันภัย (รวมถึงสัญญาประกันภัยต่อ) ที่กิจการเป็นผู้ออก และสัญญาประกันภัยต่อที่กิจการถือไว้
 - 2.2 เครื่องมือทางการเงินที่กิจการออกซึ่งมีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ (ดูย่อหน้า 35) มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) กำหนดให้เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องมือทางการเงิน รวมถึงเครื่องมือทางการเงินที่มีลักษณะดังกล่าวด้วย
- 3 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่ได้กล่าวถึงวิธีการบัญชีในเรื่องอื่น ๆ ของผู้รับประกันภัย เช่น การบัญชีสำหรับสินทรัพย์ทางการเงินที่ถือโดยผู้รับประกันภัยและหนี้สินทางการเงินที่ออกโดยผู้รับประกันภัย (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 เรื่อง การแสดงรายการสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) ยกเว้นข้อกำหนดเกี่ยวกับการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลงในย่อหน้า 45
- 4 กิจการต้องไม่นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับ
 - 4.1 การรับประกันสินค้าโดยตรง โดยผู้ผลิต ตัวแทนจำหน่าย หรือผู้ค้าปลีก (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 18 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง รายได้ (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง ประเมินการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น (เมื่อมีการประกาศใช้))
 - 4.2 สินทรัพย์และหนี้สินของนายจ้างภายใต้โครงการผลประโยชน์ของพนักงาน (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงาน (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 2 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง การจ่ายโดยใช้หุ้นเป็นเกณฑ์(เมื่อมีการประกาศใช้) และภาวะผูกพันเกี่ยวกับผลประโยชน์เมื่อเกษียณอายุที่รายงานโดยโครงการผลประโยชน์เมื่อเกษียณอายุ (ดูมาตรฐานการบัญชี

ฉบับที่ 26 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง การบัญชีและการรายงานโครงการผลประโยชน์
เมื่อออกจากงาน (เมื่อมีการประกาศใช้)

- 4.3 สิทธิตามสัญญาหรือภาระผูกพันตามสัญญาซึ่งอาจเกิดขึ้นจากการใช้ประโยชน์หรือสิทธิที่จะใช้ประโยชน์ในอนาคตของรายการที่ไม่ใช่รายการทางการเงิน (เช่น ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตบางอย่าง ค่าสิทธิ การจ่ายค่าเช่าที่อาจเกิดขึ้น และรายการที่คล้ายคลึงกัน) เช่นเดียวกับการประกันมูลค่าคงเหลือของผู้เช่าที่แฝงอยู่ในสัญญาเช่าการเงิน (ดูมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 17 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง สัญญาเช่า (เมื่อมีการประกาศใช้) มาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 18 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง รายได้ (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 38 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง สินทรัพย์ไม่มีตัวตน (เมื่อมีการประกาศใช้))
 - 4.4 สัญญาค้ำประกันทางการเงิน เว้นแต่ผู้ออกได้แสดงอย่างเปิดเผยชัดเจนมาก่อนว่าผู้ออกถือว่าสัญญาดังกล่าวเป็นสัญญาประกันภัย และได้ใช้วิธีการบัญชีซึ่งใช้ปฏิบัติกับสัญญาประกันภัยในกรณีดังกล่าว ผู้ออกอาจเลือกถือปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 เรื่อง การแสดงรายการสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) หรือ เลือกถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้สำหรับรายการที่เกิดจากสัญญาค้ำประกันทางการเงิน ผู้ออกอาจเลือกปฏิบัติเป็นรายสัญญาได้ แต่เมื่อเลือกวิธีการบัญชีใดสำหรับแต่ละสัญญาแล้ว ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้
 - 4.5 เจ้าหนี้หรือลูกหนี้สำหรับสิ่งตอบแทนที่อาจเกิดขึ้นในการรวมธุรกิจ (ดูมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 3 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง การรวมธุรกิจ (เมื่อมีการประกาศใช้))
 - 4.6 สัญญาประกันภัยตรงที่กิจการถือไว้ (กล่าวคือ สัญญาประกันภัยตรงซึ่งกิจการเป็นผู้เอาประกันภัย) อย่างไรก็ตาม ผู้เอาประกันภัยต้องนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้
- 5 เพื่อความสะดวกในการอ้างอิง มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้เรียกกิจการใดๆ ที่ออกสัญญาประกันภัยว่า ผู้รับประกันภัย ไม่ว่าผู้ออกสัญญานั้นจะเป็นผู้รับประกันภัยตามกฎหมายหรือตามที่หน่วยงานกำกับดูแลกำหนดไว้หรือไม่ก็ตาม
 - 6 สัญญาประกันภัยต่อเป็นสัญญาประกันภัยชนิดหนึ่ง ดังนั้น การอ้างอิงถึงสัญญาประกันภัยทั้งหมดในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ ให้รวมถึงสัญญาประกันภัยต่อด้วย

อนุพันธ์ทางการเงินแฝง

- 7 มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) กำหนดให้กิจการแยกอนุพันธ์ทางการเงินแฝงบางอย่างออกจากสัญญาหลัก โดยวัดมูลค่าอนุพันธ์ทางการเงินแฝงนั้นด้วยมูลค่ายุติธรรมและรับรู้การเปลี่ยนแปลงมูลค่ายุติธรรมในกำไรหรือขาดทุน มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าวถือปฏิบัติกับอนุพันธ์ทางการเงินแฝงในสัญญาประกันภัยด้วย เว้นแต่อนุพันธ์ทางการเงินแฝงนั้นเป็นสัญญาประกันภัย

- 8 ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องแยกและวัดมูลค่าด้วยมูลค่ายุติธรรมสำหรับสิทธิของผู้เอาประกันภัยในการเลือกที่จะเวนคืนสัญญาประกันภัยเพื่อจำนวนเงินคงที่ (หรือขึ้นอยู่กับจำนวนเงินคงที่และอัตราดอกเบี้ย) ถึงแม้ว่าราคาที่ใช้สิทธิจะแตกต่างจากมูลค่าตามบัญชีของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยหลัก ทั้งนี้เป็นข้อยกเว้นซึ่งไม่ต้องปฏิบัติตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) อย่างไรก็ตามผู้รับประกันภัยต้องถือปฏิบัติตามข้อกำหนดของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าวสำหรับสิทธิเลือกขายหรือสิทธิเลือกเวนคืนเป็นเงินสดที่แฝงอยู่ในสัญญาประกันภัยหากมูลค่าเวนคืนผันแปรตามการเปลี่ยนแปลงในตัวแปรทางการเงิน (เช่น ราคาหรือดัชนีตราสารทุนหรือ ราคาหรือดัชนีโภคภัณฑ์) หรือตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงินซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับคู่สัญญาประกันภัย นอกจากนี้ ข้อกำหนดดังกล่าวยังให้ถือปฏิบัติในกรณีที่มีความสามารถของผู้เอาประกันภัยที่จะใช้สิทธิเลือกขายหรือสิทธิเลือกเวนคืนเป็นเงินสดขึ้นอยู่กับเปลี่ยนแปลงในตัวแปรดังกล่าว (เช่น สิทธิเลือกขายซึ่งจะสามารถใช้สิทธิได้หากดัชนีตลาดหลักทรัพย์ขึ้นไปถึงระดับที่ระบุไว้)
- 9 ย่อหน้าที่ 8 ให้ถือปฏิบัติโดยเท่าเทียมกันกับสิทธิเลือกที่จะเวนคืนเครื่องมือทางการเงินซึ่งมีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ

การแยกองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน

- 10 สัญญาประกันภัยบางสัญญามีทั้งองค์ประกอบที่เป็นการประกันภัยและองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน ในบางกรณีผู้รับประกันภัยถูกกำหนดหรือได้รับอนุญาตให้แยกองค์ประกอบเหล่านั้นออกจากกัน
- 10.1 ต้องแยกองค์ประกอบ หากเป็นไปตามเงื่อนไขทั้งสองข้อต่อไปนี้
- 10.1.1 ผู้รับประกันภัยสามารถวัดมูลค่าองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน (รวมถึงสิทธิเลือกเวนคืนแฝงใดๆ) แยกต่างหากได้ (กล่าวคือ สามารถวัดมูลค่าได้โดยไม่ต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบที่เป็นการประกันภัย) และ
- 10.1.2 นโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยไม่ได้กำหนดให้รับรู้ภาวะผูกพันและสิทธิทั้งหมดที่เกิดจากองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน
- 10.2 อนุญาตแต่ไม่ได้กำหนดให้ต้องแยกองค์ประกอบ หากผู้รับประกันภัยสามารถวัดมูลค่าองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงินแยกต่างหากได้ตามข้อ 10.1.1 แต่นโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยกำหนดให้รับรู้ภาวะผูกพันและสิทธิทั้งหมดที่เกิดจากองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงินโดยไม่ต้องพิจารณาถึงหลักเกณฑ์ที่ใช้วัดมูลค่าสิทธิและภาวะผูกพันเหล่านั้น
- 10.3 ห้ามแยกองค์ประกอบ หากผู้รับประกันภัยไม่สามารถวัดมูลค่าองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงินแยกต่างหากได้ตามข้อ 10.1.1
- 11 ตัวอย่างกรณีทีนโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยไม่ได้กำหนดให้รับรู้ภาวะผูกพันทั้งหมดที่เกิดจากองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน ตัวอย่างเช่น ผู้เอาประกันภัยต่อรับค่าสินไหมทดแทนจากผู้รับประกันภัยต่อ แต่สัญญากำหนดให้ผู้เอาประกันภัยต่อต้องจ่ายคืนค่าสินไหมทดแทนนั้นในอนาคตภาวะผูกพันดังกล่าวเกิดจากองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน หากนโยบายการบัญชีของผู้เอาประกันภัยต่ออนุญาตให้รับรู้ค่าสินไหมทดแทนรับจากผู้รับประกันภัยต่อเป็นรายได้โดยไม่รับรู้

ภาระผูกพันในการจ่ายเงินจำนวนดังกล่าว ผู้เอาประกันภัยต้องแยกองค์ประกอบที่เป็น การฝากเงิน

12 ในการแยกองค์ประกอบของสัญญา ผู้รับประกันภัยต้อง

12.1 นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับองค์ประกอบที่เป็นการประกันภัย

12.2 นำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อ มีการประกาศใช้) มาถือปฏิบัติกับองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน

การรับรู้และการวัดมูลค่า

การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น ๆ เป็นการชั่วคราว

13 ย่อหน้าที่ 10 ถึง 12 ของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด (เมื่อมีการประกาศใช้) กำหนดเกณฑ์ สำหรับกิจการเพื่อใช้ในการกำหนดนโยบายการบัญชี หากไม่มีมาตรฐานการรายงานทางการเงิน กำหนดให้ถือปฏิบัติเป็นการเฉพาะกับรายการนั้น อย่างไรก็ตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับนี้ยกเว้นให้ผู้รับประกันภัยไม่ต้องนำเกณฑ์เหล่านั้นมาถือปฏิบัติกับนโยบายการบัญชีสำหรับ

13.1 สัญญาประกันภัยที่ผู้รับประกันภัยเป็นผู้ออก (รวมทั้งต้นทุนในการได้มาที่เกี่ยวข้องและ สินทรัพย์ ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง เช่น รายการตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 31 และ 32) และ

13.2 สัญญาประกันภัยต่อที่ผู้รับประกันภัยถือไว้

14 อย่างไรก็ตาม มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่ได้ยกเว้นผู้รับประกันภัยจาก บางหลักเกณฑ์ในย่อหน้าที่ 10 ถึง 12 ของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด (เมื่อมีการประกาศใช้) กล่าวคือผู้รับประกันภัย

14.1 ต้องไม่รับรู้หนี้สินจากประมาณการหนี้สินใด ๆ สำหรับค่าสินไหมทดแทนในอนาคตที่อาจ เกิดขึ้น หากค่าสินไหมทดแทนภายใต้สัญญาประกันภัยเหล่านั้นไม่มีอยู่จริง ณ วันสิ้นรอบ ระยะเวลารายงาน (เช่น สำรองค่าสินไหมทดแทนที่เกิดจากมหันตภัย และสำรองรักษาระดับ ค่าสินไหมทดแทน)

14.2 ต้องทำการทดสอบความเพียงพอของหนี้สิน ตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 15 ถึง 19

14.3 ต้องตัดรายการหนี้สินจากสัญญาประกันภัย (หรือบางส่วนของหนี้สินจากสัญญาประกันภัย) ออกจากงบแสดงฐานะการเงินต่อเมื่อหนี้สินจากสัญญาประกันภัยนั้นหมดไป กล่าวคือ เมื่อภาระผูกพันตามสัญญานั้นหมดลง หรือถูกยกเลิก หรือสิ้นผลบังคับ

14.4 ต้องไม่หักลบ

14.4.1 สินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อ กับ หนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้อง หรือ

14.4.2 รายได้หรือค่าใช้จ่ายจากสัญญาประกันภัยต่อ กับ ค่าใช้จ่ายหรือรายได้จากสัญญา ประกันภัยที่เกี่ยวข้อง

14.5 ต้องพิจารณาว่าสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อการก่อการด้อยค่าหรือไม่ (ดูย่อหน้าที่ 20)

การทดสอบความเพียงพอของหนี้สิน

- 15 ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน ผู้รับประกันภัยต้องประเมินหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่รับรู้ไว้ในงบการเงินว่าเพียงพอหรือไม่ โดยใช้ประมาณการปัจจุบันของกระแสเงินสดในอนาคตที่เกิดจากสัญญาประกันภัย หากการประเมินนั้นแสดงให้เห็นว่ามูลค่าตามบัญชีของหนี้สินจากสัญญาประกันภัย (หักด้วยต้นทุนในการได้มารอคการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง และสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง เช่น รายการที่กล่าวไว้ในย่อหน้าที่ 31 และ 32) ไม่เพียงพอเมื่อเทียบกับการประมาณการกระแสเงินสดในอนาคต ให้รับรู้ส่วนที่ไม่เพียงพอทั้งหมดในกำไรหรือขาดทุน
- 16 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่มีข้อกำหนดให้ปฏิบัติเพิ่มเติมอีก หากผู้รับประกันภัยได้ใช้การทดสอบความเพียงพอของหนี้สินซึ่งเป็นไปตามข้อกำหนดขั้นต่ำดังต่อไปนี้แล้ว
- 16.1 การทดสอบได้พิจารณาประมาณการปัจจุบันของกระแสเงินสดที่เกิดจากสัญญาทั้งหมดรวมทั้งกระแสเงินสดที่เกิดจากรายการที่เกี่ยวข้อง เช่น ต้นทุนในการจัดการค่าสินไหมทดแทน และกระแสเงินสดที่เกิดจากการใช้สิทธิเลือกแฝงและการประกันผลประโยชน์
- 16.2 หากการทดสอบแสดงให้เห็นว่าหนี้สินบันทึกไม่เพียงพอ ส่วนที่ไม่เพียงพอทั้งหมดต้องรับรู้ในกำไรหรือขาดทุน
- 17 หากนโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยไม่ได้กำหนดให้ทำการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินตามข้อกำหนดขั้นต่ำในย่อหน้าที่ 16 ผู้รับประกันภัยต้อง
- 17.1 พิจารณามูลค่าตามบัญชีของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้อง¹ หักด้วยมูลค่าตามบัญชีของ
- 17.1.1 ต้นทุนในการได้มารอคการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้องใดๆ และ
- 17.1.2 สินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้องใดๆ เช่น สินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่ได้มาจากการรวมธุรกิจหรือ การโอนกลุ่มสัญญาประกันภัย (ดูย่อหน้าที่ 31 และ 32) แต่ไม่รวมถึงสินทรัพย์จากการประกันภัยต่อที่เกี่ยวข้องเนื่องจากผู้รับประกันภัยได้แยกบันทึกรายการดังกล่าวต่างหากแล้ว (ดูย่อหน้าที่ 20)
- 17.2 พิจารณาว่าจำนวนตามวิธีการในข้อ 17.1 น้อยกว่ามูลค่าของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้องหากพิจารณาภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง ประมาณการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น (เมื่อมีการประกาศใช้) หรือไม่ หากน้อยกว่า ผู้รับประกันภัยต้องรับรู้ส่วนต่างทั้งหมดในกำไรหรือขาดทุน และปรับลดมูลค่าต้นทุนในการได้มารอคการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้องหรือสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง หรือปรับเพิ่มมูลค่าหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้อง
- 18 หากการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินของผู้รับประกันภัยเป็นไปตามข้อกำหนดขั้นต่ำในย่อหน้าที่ 16 ให้ทำการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินโดยพิจารณาหนี้สินของทุกสัญญาประกันภัยรวมกัน หากการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินไม่เป็นไปตามข้อกำหนดขั้นต่ำให้เปรียบเทียบกับหนี้สินซึ่งคำนวณตามวิธีการที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 17 แบ่งตามกลุ่มสัญญา

¹ หนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้องคือ หนี้สินจากสัญญาประกันภัย (รวมถึงต้นทุนในการได้มารอคการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง และสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง) ซึ่งนโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยไม่ได้กำหนดให้ใช้การทดสอบความเพียงพอของหนี้สินที่เป็นไปตามข้อกำหนดขั้นต่ำในย่อหน้าที่ 16

โดยกำหนดให้สัญญาที่มีความเสี่ยงโดยทั่วไปคล้ายคลึงกันและสามารถบริหารจัดการร่วมกันได้ ให้อยู่ในกลุ่มสัญญาเดียวกัน

- 19 มูลค่าที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 17.2 (กล่าวคือ มูลค่าของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งใช้ตามเกณฑ์ของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง ประมาณการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น (เมื่อมีการประกาศใช้)) ต้องสะท้อนกำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคต (ดูย่อหน้าที่ 27 ถึง 29) เฉพาะกรณีที่มูลค่าของหนี้สินตามสัญญาประกันภัยที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 17.1 ได้สะท้อนถึงกำไรขั้นต้นเหล่านั้นด้วย

การตัดยค่าของสินทรัพย์จากการประกันภัยต่อ

- 20 หากสินทรัพย์จากการประกันภัยต่อของผู้เอาประกันภัยต่อการเกิดการตัดยค่า ผู้เอาประกันภัยต่อต้องปรับลดมูลค่าตามบัญชีลงตามจำนวนที่เกิดการตัดยค่า และรับรู้ขาดทุนจากการตัดยค่าในกำไรหรือขาดทุน สินทรัพย์จากการประกันภัยต่อการเกิดการตัดยค่าเมื่อ
- 20.1 มีหลักฐานปรากฏอย่างชัดเจนอันเป็นผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังการรับรู้สินทรัพย์จากการประกันภัยต่อเมื่อเริ่มแรก ทำให้ผู้เอาประกันภัยต่ออาจจะไม่ได้รับจำนวนเงินทั้งหมดตามเงื่อนไขของสัญญา และ
- 20.2 ผลกระทบต่อจำนวนเงินจากเหตุการณ์ที่ผู้เอาประกันภัยต่อจะได้รับจากผู้รับประกันภัยต่อสามารถวัดมูลค่าได้อย่างน่าเชื่อถือ

การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี

- 21 ข้อความตามย่อหน้าที่ 22 ถึง 30 ให้นำมาถือปฏิบัติสำหรับการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัย
- 22 ผู้รับประกันภัยอาจเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัยได้ก็ต่อเมื่อการเปลี่ยนแปลงนั้นทำให้งบการเงินเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้งบการเงินมากขึ้นและไม่ทำให้ความน่าเชื่อถือลดลง หรือทำให้ความน่าเชื่อถือมากขึ้นและไม่ทำให้ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจลดลง ผู้รับประกันภัยต้องพิจารณาความเกี่ยวข้องต่อการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจและความน่าเชื่อถือได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด (เมื่อมีการประกาศใช้)
- 23 เพื่อสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัย ผู้รับประกันภัยต้องแสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นทำให้งบการเงินเป็นไปตามเกณฑ์ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด (เมื่อมีการประกาศใช้) มากขึ้น แต่การเปลี่ยนแปลงไม่จำเป็นต้องเป็นไปตามเกณฑ์เหล่านั้นทั้งหมด โดยเฉพาะประเด็นดังต่อไปนี้
- 23.1 อัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบัน (ย่อหน้าที่ 24)
- 23.2 การถือปฏิบัติตามแนวปฏิบัติที่ใช้อยู่ต่อไป (ย่อหน้าที่ 25)

23.3 ความระมัดระวัง (ย่อหน้าที่ 26)

23.4 กำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคต (ย่อหน้าที่ 27-29) และ

23.5 การบัญชีเงา (ย่อหน้าที่ 30)

อัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบัน

- 24 ผู้รับประกันภัยได้รับอนุญาตแต่ไม่ได้ถูกกำหนดให้ต้องเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีเพื่อที่จะวัดมูลค่าหนี้สินจากสัญญาประกันภัย² ให้สะท้อนถึงอัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบัน และรับรู้การเปลี่ยนแปลงในหนี้สินเหล่านั้นในกำไรหรือขาดทุน ในขณะเดียวกัน ผู้รับประกันภัยอาจเริ่มนำนโยบายการบัญชีที่กำหนดให้ใช้การประมาณการโดยใช้ข้อมูลและข้อสมมติอื่น ๆ ที่เป็นปัจจุบันเพื่อวัดมูลค่าหนี้สิน ในย่อหน้านี้อนุญาตให้ผู้รับประกันภัยสามารถเลือกที่จะเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับหนี้สินจากสัญญาประกันภัยได้ โดยไม่ต้องใช้นโยบายการบัญชีดังกล่าวโดยสม่ำเสมอกับหนี้สินอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ซึ่งเป็นการยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดไว้ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด (เมื่อมีการประกาศใช้) หากผู้รับประกันภัยเลือกที่จะเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีตามย่อหน้านี้ ผู้รับประกันภัยต้องใช้อัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบัน (รวมทั้งใช้การประมาณการ และข้อสมมติอื่น ๆ ที่เป็นปัจจุบัน (ถ้ามี)) อย่างสม่ำเสมอต่อไปในทุกงวดบัญชีในการวัดมูลค่าหนี้สินเหล่านั้นทั้งหมดจนกว่าภาระหนี้สินนั้นจะหมดไป

การถือปฏิบัติตามแนวปฏิบัติที่ใช้อยู่ต่อไป

- 25 ผู้รับประกันภัยอาจยังคงใช้แนวปฏิบัติเหล่านี้ต่อไปได้ แต่การเริ่มนำแนวปฏิบัติเหล่านี้เข้ามาใช้นั้นถือว่าไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของย่อหน้าที่ 22
- 25.1 การวัดมูลค่าหนี้สินจากสัญญาประกันภัยโดยใช้หลักการไม่คิดลด
- 25.2 การวัดมูลค่าสิทธิตามสัญญาที่จะได้รับค่าธรรมเนียมการจัดการลงทุนในอนาคตด้วยมูลค่าที่สูงกว่ามูลค่ายุติธรรมของค่าธรรมเนียมดังกล่าว โดยเปรียบเทียบกับค่าธรรมเนียมในปัจจุบันซึ่งเรียกเก็บโดยผู้ให้บริการในตลาดรายอื่น ๆ ซึ่งให้บริการที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งเป็นไปได้ว่ามูลค่ายุติธรรมเมื่อเริ่มแรกของสิทธิตามสัญญาเหล่านั้นจะเท่ากับต้นทุนในการเริ่มต้นที่จ่ายไป เว้นแต่ค่าธรรมเนียมการจัดการลงทุนในอนาคตและต้นทุนที่เกี่ยวข้องนั้นจะแตกต่างกันไปจากค่าธรรมเนียมและต้นทุนของตลาดที่เปรียบเทียบกันได้เป็นอย่างมาก
- 25.3 การใช้นโยบายการบัญชีที่แตกต่างกันสำหรับสัญญาประกันภัย (รวมทั้งต้นทุนในการได้มาหรือการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง และสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง (ถ้ามี)) ของบริษัทย่อย ยกเว้นตามที่อนุญาตโดยย่อหน้าที่ 24 หากนโยบายการบัญชีเหล่านั้นมีความแตกต่างกัน ผู้รับประกันภัยอาจเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีได้หากการเปลี่ยนแปลงนั้นไม่ทำให้นโยบายการบัญชีมีความหลากหลายมากกว่าเดิม และการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นไปตามข้อกำหนดอื่น ๆ ในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ด้วย

² ในย่อหน้านี้ หนี้สินจากสัญญาประกันภัย ได้รวมถึงต้นทุนในการได้มาหรือการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง และสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะกล่าวไว้ในย่อหน้าที่ 31 และ 32

ความระมัดระวัง

- 26 ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัยเพื่อขจัดความระมัดระวังที่มากเกินไป อย่างไรก็ตามหากผู้รับประกันภัยได้วัดมูลค่าหนี้สินจากสัญญาประกันภัยด้วยความระมัดระวังที่เพียงพออยู่แล้ว ผู้รับประกันภัยไม่ควรเพิ่มความระมัดระวังขึ้นไปอีก

กำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคต

- 27 ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัยเพื่อขจัดกำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคต อย่างไรก็ตามมีข้อสมมุติที่โต้แย้งว่างบการเงินของผู้รับประกันภัยอาจเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้งบการเงินและน่าเชื่อถือน้อยลงหากผู้รับประกันภัยนำนโยบายการบัญชีที่สะท้อนกำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคตเข้ามาใช้ในการวัดมูลค่าสัญญาประกันภัย เว้นแต่กำไรขั้นต้นเหล่านั้นกระทบต่อการชำระหนี้สินตามสัญญาประกันภัย ตัวอย่างของนโยบายการบัญชีที่สะท้อนถึงกำไรขั้นต้นเหล่านั้น ได้แก่
- 27.1 ใช้อัตราคิดลดที่สะท้อนถึงประมาณการผลตอบแทนจากสินทรัพย์ของผู้รับประกันภัย หรือ
- 27.2 ประมาณการจำนวนผลตอบแทนจากสินทรัพย์โดยใช้อัตราผลตอบแทนโดยประมาณ และคิดลดจำนวนผลตอบแทนนั้นด้วยอัตราคิดลดอีกอัตราหนึ่ง และนำผลที่ได้ไปรวมในการวัดมูลค่าของหนี้สิน
- 28 ผู้รับประกันภัยอาจหักล้างข้อสมมุติโต้แย้งในย่อหน้าที่ 27 ได้ ถ้าองค์ประกอบอื่นๆ ของการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีทำให้งบการเงินเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้งบการเงินและมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น พอเพียงที่จะทำให้มีความสำคัญว่าการลดลงของความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและความน่าเชื่อถือหากผู้รับประกันภัยรวมกำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคตเข้าไปในการวัดมูลค่าหนี้สิน ตัวอย่างเช่น สมมติว่านโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัยที่ใช้อยู่ในปัจจุบันของผู้รับประกันภัยบันทึกหนี้สิน ณ วันเริ่มต้นสัญญาด้วยข้อสมมุติที่สะท้อนความระมัดระวังมากเกินไป และใช้อัตราคิดลดที่กำหนดโดยหน่วยงานกำกับดูแลโดยไม่อ้างอิงโดยตรงกับสถานะตลาด และไม่ได้พิจารณาถึงผลกระทบจากสิทธิเลือกแฝงและการประกันผลประโยชน์ ผู้รับประกันภัยอาจทำให้งบการเงินเกี่ยวข้องต่อการตัดสินใจมากขึ้นโดยไม่ทำให้ความน่าเชื่อถือลดลง โดยเปลี่ยนไปใช้หลักการบัญชีที่มุ่งเน้นการให้ข้อมูลในภาพรวมเพื่อการตัดสินใจลงทุนซึ่งใช้กันอย่างกว้างขวางและเกี่ยวข้องกับ
- 28.1 ประมาณการและสมมติฐานที่เป็นปัจจุบัน
- 28.2 การปรับปรุงอย่างสมเหตุสมผล (แต่ไม่ได้รับความระมัดระวังมากเกินไป) เพื่อให้สะท้อนถึงความเสี่ยงและความไม่แน่นอน
- 28.3 การวัดมูลค่าซึ่งสะท้อนทั้งมูลค่าที่แท้จริงและมูลค่าตามเวลาของสิทธิเลือกแฝงและการประกันผลประโยชน์ และ
- 28.4 อัตราคิดลดในตลาดปัจจุบัน แม้ว่าอัตราคิดลดนั้นจะสะท้อนถึงผลตอบแทนโดยประมาณจากสินทรัพย์ของผู้รับประกันภัย

- 29 ในวิธีการวัดมูลค่าบางวิธีจะใช้อัตราคิดลดในการพิจารณามูลค่าปัจจุบันของกำไรขั้นต้นในอนาคต จากนั้นกำไรขั้นต้นดังกล่าวจะถูกปรับส่วนไปยังงวดเวลาต่าง ๆ โดยการใช้สูตรคำนวณ ซึ่งวิธีการดังกล่าวทำให้อัตราคิดลดมีผลกระทบโดยอ้อมต่อการวัดมูลค่าของหนี้สิน กล่าวคือการใช้อัตราคิดลดที่ไม่เหมาะสมจะมีผลกระทบเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีผลกระทบเลยต่อการวัดมูลค่าของหนี้สินเมื่อเริ่มแรก อย่างไรก็ตามยังมีวิธีการวัดมูลค่าอื่นที่อัตราคิดลดจะเป็นตัวกำหนดมูลค่าของหนี้สินโดยตรง ในกรณีหลังนั้นการใช้อัตราคิดลดซึ่งคิดจากผลตอบแทนของสินทรัพย์จะเกิดผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญมากกว่า จึงไม่น่าเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ผู้รับประกันภัยจะสามารถหักล้างข้อสมมติโต้แย้งในย่อหน้าที่ 27 ลงได้

การบัญชีเงา

- 30 ในแบบจำลองทางบัญชีบางแบบ ผลกำไรหรือขาดทุนที่เกิดขึ้นจริงจากสินทรัพย์ของผู้รับประกันภัยจะมีผลกระทบโดยตรงต่อการวัดมูลค่าบางส่วนหรือทั้งหมดของ (1) หนี้สินจากสัญญาประกันภัย (2) ต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง และ (3) สินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง เช่น รายการที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 31 และ 32 ผู้รับประกันภัยได้รับอนุญาตแต่ไม่ได้ถูกกำหนดให้เปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีเพื่อให้ผลกำไรหรือขาดทุนที่รับรู้แล้วแต่ยังไม่เกิดขึ้นจริงจากสินทรัพย์ มีผลกระทบต่อการวัดมูลค่ารายการดังกล่าวไปในทางเดียวกันกับผลกระทบจากผลกำไรหรือขาดทุนที่เกิดขึ้นจริง กล่าวคือการปรับปรุงที่เกี่ยวข้องกับหนี้สินจากสัญญาประกันภัย (หรือต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชี หรือสินทรัพย์ไม่มีตัวตน) ต้องถูกรับรู้ในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น เฉพาะกรณีที่ผลกำไรหรือขาดทุนที่ยังไม่เกิดขึ้นจริงดังกล่าวถูกรับรู้ในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น วิธีปฏิบัตินี้เรียกว่า “การบัญชีเงา”

สัญญาประกันภัยที่ได้มาจากการรวมธุรกิจหรือการโอนกลุ่มสัญญาประกันภัย

- 31 เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 3 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง การรวมธุรกิจ (เมื่อมีการประกาศใช้) ณ วันที่ซื้อ ผู้รับประกันภัยต้องวัดมูลค่ายุติธรรมของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยและสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยที่ได้รับโอนมาด้วยมูลค่ายุติธรรม อย่างไรก็ตาม ผู้รับประกันภัยได้รับอนุญาตแต่ไม่ได้ถูกกำหนดให้แสดงข้อมูลเพิ่มเติมโดยแยกมูลค่ายุติธรรมของสัญญาประกันภัยที่ได้มาออกเป็นสององค์ประกอบดังนี้

31.1 หนี้สินที่วัดมูลค่าตามนโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยสำหรับสัญญาประกันภัยที่ออก และ

31.2 สินทรัพย์ไม่มีตัวตน ซึ่งเป็นผลต่างระหว่าง (1) มูลค่ายุติธรรมของสิทธิและภาระผูกพันจากการประกันภัยที่รับโอนมา และ (2) มูลค่าที่อธิบายในข้อ 31.1 โดยการวัดมูลค่าภายหลังการรับรู้สินทรัพย์ไม่มีตัวตนนี้ต้องสอดคล้องกับการวัดมูลค่าของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้อง

- 32 ผู้รับประกันภัยที่เป็นผู้ซื้อกลุ่มสัญญาประกันภัยอาจแสดงข้อมูลเพิ่มเติมตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 31

- 33 สิ้นทรัพย์ไม่มีตัวตนตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 31 และ 32 ไม่อยู่ในขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 36 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง การด้อยค่าของสินทรัพย์ (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 38 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง สิ้นทรัพย์ไม่มีตัวตน (เมื่อมีการประกาศใช้) อย่างไรก็ตามมาตรฐานการบัญชีทั้งสองฉบับดังกล่าวถือปฏิบัติกับสินทรัพย์ไม่มีตัวตนอื่นๆ ได้แก่ รายชื่อของลูกค้าและความสัมพันธ์กับลูกค้าซึ่งสะท้อนถึงความคาดหวังที่จะได้มาซึ่งสัญญาประกันภัยในอนาคต ซึ่งสัญญาเหล่านี้ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสิทธิและภาระผูกพันจากการประกันภัยซึ่งมีอยู่ ณ วันที่เกิดการรวมธุรกิจหรือการโอนกลุ่มสัญญาประกันภัย

ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ

ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจในสัญญาประกันภัย

- 34 สัญญาประกันภัยบางสัญญาประกอบด้วยส่วนที่เป็นการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ และส่วนการประกันผลประโยชน์ ทั้งนี้ผู้ออกสัญญาดังกล่าว
- 34.1 อาจจะไม่จำเป็นต้องรับรู้ส่วนการประกันผลประโยชน์แยกต่างหากจากส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ หากผู้ออกสัญญาไม่รับรู้รายการดังกล่าวแยกจากกัน ให้จัดประเภทสัญญาทั้งฉบับเป็นหนี้สิน หากผู้ออกสัญญาแยกรายการดังกล่าวออกจากกัน ให้จัดประเภทส่วนการประกันผลประโยชน์เป็นหนี้สิน
- 34.2 ถ้าแยกส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจออกจากส่วนการประกันผลประโยชน์ ผู้ออกสัญญาต้องจัดประเภทส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจเป็นหนี้สินหรือแสดงเป็นรายการแยกออกมาภายใต้ส่วนของเจ้าของ มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่ได้ระบุวิธีการในการพิจารณาว่าควรแสดงส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจนั้นเป็นหนี้สินหรือส่วนของเจ้าของอย่างไร ผู้ออกสัญญาอาจแยกองค์ประกอบของส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจแบ่งเป็นส่วนที่เป็นหนี้สินและส่วนที่เป็นส่วนของเจ้าของก็ได้ และต้องใช้นโยบายการบัญชีในการแยกองค์ประกอบดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอ ผู้ออกสัญญาต้องไม่จัดประเภทส่วนของการร่วมรับประโยชน์เป็นรายการที่ไม่ใช่หนี้สินและส่วนของเจ้าของ
- 34.3 อาจรับรู้เบี่ยงกันภัยรับทั้งหมดเป็นรายได้โดยไม่แยกองค์ประกอบที่เป็นส่วนของเจ้าของ โดยที่การเปลี่ยนแปลงในส่วนการประกันผลประโยชน์และในส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจซึ่งถูกจัดประเภทเป็นหนี้สินต้องรับรู้ในกำไรหรือขาดทุน หากส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดของลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจถูกจัดประเภทไว้ในส่วนของเจ้าของ ผู้ออกสัญญาต้องปันส่วนกำไรหรือขาดทุนให้กับส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจดังกล่าว (เช่นเดียวกับการปันส่วนกำไรหรือขาดทุนให้กับส่วนของผู้ถือหุ้นส่วนน้อย) ผู้ออกสัญญาต้องรับรู้ส่วนของกำไรหรือขาดทุนที่ปันส่วนให้กับองค์ประกอบที่เป็นส่วนของเจ้าของของ การร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจเป็นการจัดสรรกำไรหรือขาดทุน ไม่ใช่เป็นค่าใช้จ่ายหรือรายได้ (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง การนำเสนองบการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้))

34.4 หากสัญญานั้นมีอนุพันธ์ทางการเงินแฝงที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) ให้นำ มาตรฐานการบัญชีฉบับดังกล่าวมาถือปฏิบัติกับอนุพันธ์ทางการเงินแฝงนั้น

34.5 สำหรับกรณีอื่น ๆ ที่ไม่ได้อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 14 ถึง 20 และ 34.1 ถึง 34.4 ผู้ออกสัญญา ต้องใช้นโยบายการบัญชีที่ใช้อยู่ในปัจจุบันต่อไปสำหรับสัญญาดังกล่าว เว้นแต่ผู้ออกสัญญา เปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีเหล่านั้นตามย่อหน้าที่ 21 ถึง 30

ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจในเครื่องมือทางการเงิน

35 ข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 34 ให้ถือปฏิบัติกับเครื่องมือทางการเงินซึ่งมีลักษณะการร่วมรับ ผลประโยชน์ตามดุลยพินิจด้วย นอกจากนี้

35.1 หากผู้ออกสัญญาจัดประเภทลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจทั้งหมดเป็นหนี้สิน ผู้ออกสัญญาต้องนำวิธีการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินในย่อหน้าที่ 15 ถึง 19 มาถือ ปฏิบัติกับสัญญาทั้งฉบับ (กล่าวคือ ทั้งส่วนการประกันผลประโยชน์และลักษณะการร่วมรับ ผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ) ผู้ออกสัญญาไม่จำเป็นต้องใช้วิธีการวัดมูลค่าตามมาตรฐาน การบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมี การประกาศใช้) มาถือปฏิบัติกับส่วนการประกันผลประโยชน์

35.2 หากผู้ออกสัญญาจัดประเภทส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดของลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตาม ดุลยพินิจเป็นองค์ประกอบแยกต่างหากในส่วนของผู้เป็นเจ้าของ หนี้สินที่รับรู้สำหรับสัญญาทั้งฉบับ ต้องไม่น้อยกว่ามูลค่าหนี้สินจากส่วนการประกันผลประโยชน์หากได้มีการวัดค่าตามมาตรฐาน การบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมี การประกาศใช้) ซึ่งประกอบด้วยมูลค่าที่แท้จริงของสิทธิเลือกที่จะเวนคืนสัญญา แต่ไม่ จำเป็นต้องรวมมูลค่าตามเวลาหากย่อหน้าที่ 9 ยกเว้นการวัดค่าสิทธิเลือกนั้นด้วยมูลค่า ยุติธรรม ผู้ออกสัญญาไม่จำเป็นต้องเปิดเผยมูลค่าจากการนำมาตรฐานการบัญชีฉบับดังกล่าว มาถือปฏิบัติกับส่วนการประกันประโยชน์ และไม่จำเป็นต้องนำเสนอมูลค่านั้นเป็นรายการ แยกต่างหาก นอกจากนี้ในกรณีที่เห็นได้อย่างชัดเจนว่าหนี้สินสำหรับสัญญาทั้งฉบับสูงกว่า ผู้ออกสัญญาไม่จำเป็นต้องคำนวณหามูลค่าของส่วนการประกันประโยชน์อีก

35.3 ถึงแม้ว่าสัญญาเหล่านี้เป็นเครื่องมือทางการเงิน ผู้ออกสัญญาอาจรับรู้เบี่ยงประกันภัยสำหรับ สัญญาดังกล่าวเป็นรายได้ และรับรู้การเพิ่มขึ้นในมูลค่าตามบัญชีของหนี้สินเป็นค่าใช้จ่าย ต่อไปได้

35.4 ถึงแม้ว่าสัญญาเหล่านี้เป็นเครื่องมือทางการเงิน ผู้ออกสัญญาที่นำย่อหน้าที่ 20.2 ของ มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทาง การเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) มาถือปฏิบัติกับสัญญาที่มีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ ตามดุลยพินิจ ต้องเปิดเผยดอกเบี้ยจ่ายทั้งหมดที่รับรู้ในกำไรหรือขาดทุน แต่ไม่จำเป็นต้อง คำนวณดอกเบี้ยจ่ายดังกล่าวโดยใช้วิธีอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง

การเปิดเผยข้อมูล

การอธิบายจำนวนเงินที่รับรู้ในงบการเงิน

36 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผยข้อมูลเพื่อระบุและอธิบายถึงจำนวนเงินในงบการเงินที่เกิดจากสัญญาประกันภัย

37 เพื่อให้เป็นไปตามย่อหน้าที่ 36 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผย

37.1 นโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัย และสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้อง

37.2 สินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่าย ที่รับรู้ในงบการเงิน (และกระแสเงินสด หากผู้รับประกันภัยนำเสนองบกระแสเงินสดโดยใช้วิธีทางตรง) ซึ่งเกิดจากสัญญาประกันภัย นอกจากนี้ หากผู้รับประกันภัยเป็นผู้เอาประกันภัยต่อ ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผย

37.2.1 ผลกำไรหรือขาดทุนที่รับรู้ในกำไรหรือขาดทุนจากการซื้อประกันภัยต่อ และ

37.2.2 ค่าตัดจำหน่ายสำหรับงวด และมูลค่าตามบัญชีหลังหักค่าตัดจำหน่ายสะสม ณ วันต้นงวดและวันสิ้นงวด หากผู้เอาประกันภัยต่อบันทึกผลกำไรและขาดทุนที่เกิดจากการซื้อประกันภัยต่อเป็นรายการรอกการตัดบัญชีและตัดจำหน่ายรายการดังกล่าว

37.3 วิธีการที่ใช้ในการกำหนดข้อสมมติที่ส่งผลกระทบต่อการวัดมูลค่าจำนวนเงินของรายการที่รับรู้ในย่อหน้าที่ 37.2 หากปฏิบัติได้ ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผยจำนวนเงินตามข้อสมมติที่เลือกใช้เหล่านั้นด้วย

37.4 ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงในสมมติฐานที่ใช้วัดมูลค่าสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยและหนี้สินจากสัญญาประกันภัย โดยแยกแสดงผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงแต่ละรายการซึ่งมีผลกระทบอย่างเป็นสาระสำคัญต่องบการเงิน

37.5 การกระทบยอดการเปลี่ยนแปลงในหนี้สินจากสัญญาประกันภัย สินทรัพย์จากการประกันภัยต่อ และต้นทุนในการได้มารอกการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง(ถ้ามี)

ลักษณะและขอบเขตของความเสียหายที่เกิดจากสัญญาประกันภัย

38 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผยข้อมูลซึ่งช่วยให้ผู้ใช้งบการเงินประเมินลักษณะและขอบเขตของความเสียหายที่เกิดจากสัญญาประกันภัย

39 เพื่อให้เป็นไปตามย่อหน้าที่ 38 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผย

39.1 วัตถุประสงค์ นโยบาย และกระบวนการในการบริหารความเสี่ยงที่เกิดจากสัญญาประกันภัย และวิธีการที่จะใช้จัดการกับความเสี่ยงเหล่านั้น

39.2 (ย่อหน้านี้ไม่ใช่)

39.3 ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย (ทั้งก่อนและหลังการใช้การประกันภัยต่อเพื่อลดความเสี่ยง) รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับ

39.3.1 ความอ่อนไหวของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย (ดูย่อหน้าที่ 39ก)

39.3.2 การกระจุกตัวของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย รวมถึงวิธีการที่ผู้บริหารใช้เพื่อพิจารณาการกระจุกตัวของความเสี่ยงดังกล่าว และการอธิบายถึงลักษณะร่วมที่

ระบุถึงการกระจุกตัวแต่ละประเภท (เช่น ประเภทของเหตุการณ์ที่รับประกันภัย พื้นที่ทางภูมิศาสตร์ หรือสกุลเงิน)

39.3.3 จำนวนค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นจริงเปรียบเทียบกับจำนวนที่ประมาณการไว้ (กล่าวคือพัฒนาการของค่าสินไหมทดแทน) การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของค่าสินไหมทดแทนต้องเปิดเผยย้อนหลังตั้งแต่รอบบัญชีที่ค่าสินไหมทดแทนที่มีสาระสำคัญล่าสุดเกิดขึ้นโดยที่ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวยังคงมีความไม่แน่นอนเกี่ยวกับจำนวนเงินและจังหวะเวลาของการจ่ายค่าสินไหมทดแทนนั้น แต่ไม่จำเป็นต้องย้อนหลังไปเกินกว่าสิบปี ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลพัฒนาการสำหรับค่าสินไหมทดแทนซึ่งความไม่แน่นอนเกี่ยวกับจำนวนเงินและจังหวะเวลาของการจ่ายค่าสินไหมทดแทนสามารถยุติได้ภายในหนึ่งปี

39.4 ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงด้านเครดิต ความเสี่ยงด้านสภาพคล่อง และความเสี่ยงด้านตลาด ซึ่งจะต้องถือปฏิบัติตามย่อหน้าที่ 31 ถึง 42 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) หากสัญญาประกันภัยนั้นอยู่ภายในขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าว อย่างไรก็ตาม

39.4.1 ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลการวิเคราะห์การครบกำหนดตามที่กำหนดในย่อหน้าที่ 39.1 และ 39.2 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) หากผู้รับประกันภัยเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับระยะเวลาโดยประมาณของกระแสเงินสดจ่ายสุทธิซึ่งเป็นผลมาจากการรับรู้หนี้สินจากสัญญาประกันภัยแทน ทั้งนี้อาจทำในรูปแบบของการวิเคราะห์ด้วยการประมาณการระยะเวลาของจำนวนเงินที่รับรู้ในงบแสดงฐานะการเงิน

39.4.2 หากผู้รับประกันภัยเลือกใช้วิธีการอื่นในการจัดการความอ่อนไหวต่อสถานะตลาด เช่น การวิเคราะห์มูลค่าแฝง ผู้รับประกันภัยอาจจะใช้การวิเคราะห์ความอ่อนไหวนั้นเพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 40.1 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และผู้รับประกันภัยต้องจัดให้มีการเปิดเผยข้อมูลที่กำหนดโดยย่อหน้าที่ 41 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าวด้วย

39.5 ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงด้านตลาดซึ่งเกิดจากอนุพันธ์ทางการเงินแฝงที่อยู่ในสัญญาประกันภัยหลัก หากผู้รับประกันภัยไม่ได้ถูกกำหนดให้วัดมูลค่าและไม่ได้วัดมูลค่าอนุพันธ์ทางการเงินแฝงด้วยมูลค่ายุติธรรม

39g เพื่อให้ปฏิบัติเป็นไปตามย่อหน้าที่ 39.3.1 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผยข้อมูลตาม 39g.1 หรือ 39g.2 ข้อใดข้อหนึ่ง ดังต่อไปนี้

39g.1 การวิเคราะห์ความอ่อนไหว ซึ่งแสดงว่ากำไรหรือขาดทุนและส่วนของผู้ถือหุ้นจะได้รับผลกระทบอย่างไรหากมีการเปลี่ยนแปลงที่อาจเป็นไปได้ในตัวแปรความเสี่ยงที่เกี่ยวข้อง ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน วิธีการและข้อสมมติที่ใช้ในการจัดทำการวิเคราะห์

ความอ่อนไหว และการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในวิธีการและข้อสมมติที่ใช้จากงวดบัญชีก่อน
อย่างไรก็ตาม หากผู้รับประกันภัยใช้วิธีการอื่นเพื่อจัดการความอ่อนไหวต่อสถานะตลาด
เช่น การวิเคราะห์มูลค่าแฝง ผู้รับประกันภัยอาจปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อกำหนดนี้โดย
เปิดเผยเกี่ยวกับวิธีการวิเคราะห์ความอ่อนไหวที่ใช้ และเปิดเผยข้อมูลตามที่กำหนดโดยย่อ
หน้าที่ 41 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับ
เครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้)

39ก.2 ข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวกับความอ่อนไหว และข้อมูลเกี่ยวกับข้อกำหนดและเงื่อนไขเหล่านั้น
ของสัญญาประกันภัยที่มีผลกระทบอย่างเป็นสาระสำคัญต่อจำนวนเงิน จังหวะเวลา และ
ความไม่แน่นอนของกระแสเงินสดในอนาคตของผู้รับประกันภัย

วันถือปฏิบัติ และการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลง

- 40 ข้อกำหนดเกี่ยวกับการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลงในย่อหน้าที่ 41 ถึง 45 ให้ถือปฏิบัติเมื่อกิจการนำ
มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติเป็นครั้งแรก
- 41 กิจการต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้กับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลา
บัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2559 เป็นต้นไป ทั้งนี้สนับสนุนให้นำไปใช้ก่อนวันถือ
ปฏิบัติ หากกิจการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้สำหรับงวดก่อนวันที่มีผล
บังคับใช้ กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าวด้วย
- 41ก - 41จ (ย่อหน้าเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 41ฉ - 41ช (ย่อหน้าเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้อง)

การเปิดเผยข้อมูล

- 42 กิจการไม่จำเป็นต้องนำข้อกำหนดเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน
ฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับข้อมูลเปรียบเทียบซึ่งเกี่ยวข้องกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่ม
ก่อนวันที่ 1 มกราคม 2559 ยกเว้นการเปิดเผยข้อมูลที่กำหนดโดยย่อหน้าที่ 37.1 และ 37.2
เกี่ยวกับนโยบายการบัญชี และสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่าย ที่รับรู้ในงบการเงิน (และ
กระแสเงินสด หากใช้วิธีทางตรง)
- 43 หากในทางปฏิบัติกิจการไม่สามารถที่จะนำข้อกำหนดเฉพาะเรื่องของย่อหน้าที่ 10 ถึง 35 มาถือ
ปฏิบัติกับข้อมูลเปรียบเทียบซึ่งเกี่ยวข้องกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มก่อนวันที่
1 มกราคม 2559 กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าว ซึ่งในทางปฏิบัติบางครั้งการนำ
การทดสอบความเพียงพอของหนี้สิน (ย่อหน้าที่ 15 ถึง 19) มาถือปฏิบัติกับข้อมูลเปรียบเทียบ
ดังกล่าวบางครั้งอาจไม่สามารถทำได้ แต่สำหรับการนำข้อกำหนดอื่น ๆ ของย่อหน้าที่ 10 ถึง 35
มาถือปฏิบัติกับข้อมูลเปรียบเทียบดังกล่าวไม่น่าเป็นไปได้อย่างยิ่งที่กิจการจะไม่สามารถทำได้
ในทางปฏิบัติ ซึ่งมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง นโยบายการบัญชี
การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด (เมื่อมีการประกาศใช้) ได้ให้คำนิยาม
“การไม่สามารถทำได้ในทางปฏิบัติ” ไว้แล้ว

- 44 ในการนำย่อหน้าที่ 39.3.3 มาถือปฏิบัติ กิจการไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นเกินกว่าห้าปีก่อนวันสิ้นปีบัญชีแรกที่กิจการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติ นอกจากนี้ เมื่อกิจการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติเป็นครั้งแรก หากในทางปฏิบัติกิจการไม่สามารถที่จะจัดเตรียมข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นก่อนวันเริ่มต้นของงวดบัญชีแรกสุดซึ่งกิจการนำเสนอข้อมูลเปรียบเทียบอย่างเต็มรูปแบบที่เป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าว

การกำหนดประเภทของสินทรัพย์ทางการเงินใหม่

- 45 เมื่อผู้รับประกันภัยเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับหนี้สินจากสัญญาประกันภัยผู้รับประกันภัยได้รับอนุญาตแต่ไม่ได้ถูกกำหนดให้จัดประเภทบางส่วนหรือทั้งหมดของสินทรัพย์ทางการเงินใหม่เพื่อให้สินทรัพย์เหล่านั้นวัดมูลค่าด้วยมูลค่ายุติธรรม หรือ เป็น “สินทรัพย์ทางการเงินที่แสดงด้วยมูลค่ายุติธรรมผ่านกำไรหรือขาดทุน” ตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้อุญาตให้จัดประเภทใหม่ได้หากผู้รับประกันภัยเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีเมื่อนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติเป็นครั้งแรกและเมื่อเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีในเวลาต่อมา ตามที่อนุญาตโดยย่อหน้าที่ 22 การจัดประเภทใหม่นี้ถือเป็นการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีและให้ปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี และข้อผิดพลาด (เมื่อมีการประกาศใช้)

ภาคผนวก ก

คำนิยาม

ภาคผนวกนี้เป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน

การทดสอบความเพียงพอของหนี้สิน	การประเมินว่ามูลค่าตามบัญชีของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยจำเป็นที่จะต้องเพิ่มขึ้น (หรือมูลค่าตามบัญชีของต้นทุนการได้มารอคการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้องหรือสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้องจำเป็นที่จะต้องลดลง) หรือไม่ ขึ้นอยู่กับการพิจารณาถึงกระแสเงินสดในอนาคต
ความเสี่ยงทางการเงิน	ความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปได้ในอนาคตในอัตราดอกเบี้ยที่ระบุไว้ ราคาของเครื่องมือทางการเงิน ราคาของสินค้าโภคภัณฑ์ อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ดัชนีของราคาหรืออัตราต่างๆ การจัดอันดับความน่าเชื่อถือหรือดัชนีความน่าเชื่อถือ หรือตัวแปรอื่นๆ เช่น ตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงินโดยที่ตัวแปรนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องเป็นการเฉพาะกับคู่สัญญา
ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย	ความเสี่ยงอื่นนอกเหนือจากรisk ความเสี่ยงทางการเงิน ซึ่งโอนจากผู้ถือสัญญาไปยังผู้ออกสัญญา
ผลประโยชน์ที่ได้รับการประกัน	การจ่ายเงินหรือผลประโยชน์อื่น ๆ ให้กับผู้อุปประกันภัยหรือผู้ลงทุน เฉพาะรายซึ่งมีสิทธิอันปราศจากเงื่อนไขโดยที่สิทธินั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจตามสัญญาของผู้ออกสัญญา
ผู้อุปประกันภัย	คู่สัญญาฝ่ายซึ่งมีสิทธิที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทนภายใต้สัญญาประกันภัยหากเหตุการณ์ที่เอาประกันภัยเกิดขึ้น
ผู้รับประกันภัย	คู่สัญญาซึ่งมีภาระผูกพันภายใต้สัญญาประกันภัยที่จะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้อุปประกันภัยหากเหตุการณ์ที่เอาประกันภัยเกิดขึ้น
ผู้รับประกันภัยต่อ	คู่สัญญาซึ่งมีภาระผูกพันภายใต้สัญญาประกันภัยต่อที่จะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้อุปประกันภัยต่อหากเหตุการณ์ที่เอาประกันภัยเกิดขึ้น

ผู้เอาประกันภัยต่อ

ผู้เอาประกันภัยภายใต้สัญญาประกันภัยต่อ

มูลค่ายุติธรรม

ราคาที่จะได้รับจากการขายสินทรัพย์ หรือจะจ่ายเพื่อโอนหนี้สินในรายการที่เกิดขึ้นในสภาพปกติระหว่างผู้ร่วมตลาด ณ วันที่วัดมูลค่า (ดูมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 13 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง การวัดมูลค่ายุติธรรม (เมื่อมีการประกาศใช้))

แยกองค์ประกอบ

พิจารณาองค์ประกอบของสัญญาเสมือนว่าแต่ละองค์ประกอบนั้นเป็นสัญญาแยกต่างหากจากกัน

ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ

สิทธิตามสัญญาที่จะได้รับผลประโยชน์เป็นจำนวนเงินเพิ่มเติมจากผลประโยชน์ที่ได้รับการประกัน ซึ่ง

- 1) มักเป็นผลประโยชน์ส่วนใหญ่ของสัญญา
- 2) จำนวนเงินหรือจังหวะเวลาที่จะได้รับผลประโยชน์เพิ่มนั้นจะขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้ออกสัญญา
- 3) ผลประโยชน์ที่จะได้รับขึ้นอยู่กับ
 - 3.1) ผลการดำเนินงานของกลุ่มของสัญญาที่ระบุไว้ หรือชนิดของสัญญาที่ระบุไว้
 - 3.2) ผลตอบแทนจากการลงทุนที่เกิดขึ้นแล้วและ/หรือที่ยังไม่เกิดขึ้นจากกลุ่มของสินทรัพย์ที่ระบุไว้ซึ่งถือโดยผู้ออก
 - 3.3) กำไรหรือขาดทุนของบริษัท กองทุน หรือกิจการอื่นที่ออกสัญญานี้

ส่วนการประกันผลประโยชน์

ภาระผูกพันที่จะต้องจ่ายผลประโยชน์ที่ได้รับการประกัน ซึ่งอยู่ในสัญญาที่มีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ

สัญญาค้ำประกันทางการเงิน

สัญญาที่กำหนดให้ผู้ออกสัญญาจ่ายจำนวนเงินที่ระบุไว้เพื่อใช้คืนผู้ถือสัญญาสำหรับความสูญเสียที่เกิดขึ้นเพราะลูกหนี้ที่ระบุไว้ไม่สามารถที่จะจ่ายชำระเมื่อถึงกำหนดตามข้อกำหนดเดิม หรือข้อกำหนดที่แก้ไขใหม่ของตราสารหนี้

สัญญาประกันภัย	สัญญาซึ่งคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง (ผู้รับประกันภัย) รับผิดชอบต่อความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญจากคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง (ผู้เอาประกันภัย) โดยตกลงจะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยหากเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนที่ระบุไว้ (เหตุการณ์ที่เอาประกันภัย) เกิดผลกระทบในทางลบต่อผู้เอาประกันภัย(ดูภาคผนวก ข สำหรับแนวทางการใช้นิยามนี้)
สัญญาประกันภัยโดยตรง	สัญญาประกันภัยซึ่งไม่ใช่สัญญาประกันภัยต่อ
สัญญาประกันภัยต่อ	สัญญาประกันภัยซึ่งออกโดยผู้รับประกันภัยรายหนึ่ง (ผู้รับประกันภัยต่อ) เพื่อจะใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้รับประกันภัยอีกรายหนึ่ง (ผู้เอาประกันภัยต่อ) สำหรับความสูญเสียจากหนึ่งสัญญาหรือมากกว่าที่ออกโดยผู้เอาประกันภัยต่อ
สิทธิประโยชน์จากการรับประกันภัย	สิทธิตามสัญญาสุทธิ (net contractual rights) ของผู้รับประกันภัยภายใต้สัญญาประกันภัย
สิทธิประโยชน์จากสัญญาประกันภัยต่อ	สิทธิตามสัญญาสุทธิ (net contractual rights) ของผู้เอาประกันภัยต่อภายใต้สัญญาประกันภัยต่อ
หนี้สินจากสัญญาประกันภัย	ภาระผูกพันตามสัญญาสุทธิ (net contractual obligations) ของผู้รับประกันภัยภายใต้สัญญาประกันภัย
เหตุการณ์ที่เอาประกันภัย	เหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนซึ่งคุ้มครองโดยสัญญาประกันภัยและก่อให้เกิดความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย
องค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน	องค์ประกอบตามสัญญาซึ่งไม่ถือเป็นอนุพันธ์ทางการเงินภายใต้มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และหากองค์ประกอบตามสัญญานั้นเป็นเครื่องมือทางการเงินแยกต่างหากจะอยู่ภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าว

ภาคผนวก ข

นิยามของสัญญาประกันภัย

ภาคผนวกนี้เป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน

- ข1 ภาคผนวกนี้ให้แนวทางสำหรับนิยามของสัญญาประกันภัยในภาคผนวก ก โดยกล่าวถึงประเด็นต่อไปนี้
- ข1.1 คำว่า “เหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอน” (ย่อหน้าที่ ข2 ถึง ข4)
 - ข1.2 การจ่ายชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นสิ่งของ (ย่อหน้าที่ ข5 ถึง ข7)
 - ข1.3 ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย และความเสี่ยงอื่น ๆ (ย่อหน้าที่ ข8 ถึง ข17)
 - ข1.4 ตัวอย่างของสัญญาประกันภัย (ย่อหน้าที่ ข18 ถึง ข21)
 - ข1.5 ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญ (ย่อหน้าที่ ข22 ถึง ข28) และ
 - ข1.6 การเปลี่ยนแปลงในระดับของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย (ย่อหน้าที่ ข29 และ ข30)

เหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอน (Uncertain future event)

- ข2 ความไม่แน่นอน (หรือความเสี่ยง) คือ ปัจจัยสำคัญของสัญญาประกันภัย ดังนั้นต้องมี ความไม่แน่นอนในเรื่องต่อไปนี้อย่างน้อยหนึ่งเรื่องในขณะเริ่มต้นสัญญาประกันภัย
- ข2.1 เหตุการณ์ที่รับประกันภัยจะเกิดขึ้นหรือไม่
 - ข2.2 เหตุการณ์ที่รับประกันภัยจะเกิดขึ้นเมื่อไร
 - ข2.3 ผู้รับประกันภัยจำเป็นต้องจ่ายเท่าไร หากเหตุการณ์ที่รับประกันภัยเกิดขึ้น
- ข3 ในบางสัญญาประกันภัย เหตุการณ์ที่รับประกันภัยคือความเสียหายที่พบในระหว่างระยะเวลา ความคุ้มครองตามสัญญา ถึงแม้ว่าความเสียหายอาจมาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนการเริ่มต้นของ สัญญาประกันภัย ในบางสัญญาประกันภัย เหตุการณ์ที่รับประกันภัยคือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใน ระหว่างระยะเวลาของสัญญา ถึงแม้ว่าความเสียหายจะถูกพบหลังจากระยะเวลาของสัญญาสิ้นสุดลง
- ข4 บางสัญญาประกันภัยคุ้มครองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วแต่ผลกระทบทางการเงินของเหตุการณ์นั้น ยังคงไม่แน่นอน ตัวอย่างคือสัญญาประกันภัยต่อที่คุ้มครองผู้รับประกันภัยตรงจากผลกระทบ ในทางลบของพัฒนาการของค่าสินไหมทดแทนที่ได้รายงานแล้วโดยผู้เอาประกันภัย ในสัญญา ประกันภัยเช่นว่านั้น เหตุการณ์ที่รับประกันภัยคือการทราบจำนวนสุดท้ายของค่าสินไหมทดแทน เหล่านั้น

การจ่ายชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นสิ่งของ (Payments in kind)

- ข5 บางสัญญาประกันภัยกำหนดหรืออนุญาตให้ชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นสิ่งของ ตัวอย่างเช่น เมื่อผู้รับประกันภัยนำสิ่งของประเภทเดียวกันทดแทนสิ่งของที่ถูกขโมยโดยตรง แทนที่จะจ่ายเป็น เงินให้แก่ผู้เอาประกันภัย อีกตัวอย่างหนึ่งคือ การที่ผู้รับประกันภัยใช้โรงพยาบาลและ ทีมรักษาพยาบาลของตนเองเพื่อให้บริการการรักษาพยาบาลที่คุ้มครองโดยสัญญาประกันภัย

- ข6 สัญญาบริการบางสัญญาที่กำหนดอัตราค่าบริการคงที่โดยระดับของการให้บริการขึ้นอยู่กับเหตุการณ์อันไม่แน่นอนนั้นถือว่าเข้านิยามของสัญญาประกันภัยในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ แต่สำหรับในบางประเทศจะไม่ได้ถูกกำกับดูแลเสมือนเป็นสัญญาประกันภัย ตัวอย่างหนึ่งคือสัญญาบำรุงรักษาซึ่งผู้ให้บริการตกลงจะซ่อมแซมอุปกรณ์ตามที่ระบุไว้หากไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ จำนวนค่าบริการคงที่นั้นคิดจากประมาณการจำนวนครั้งที่อุปกรณ์ไม่สามารถทำงานได้แต่ไม่สามารถทราบได้อย่างแน่นอนว่าอุปกรณ์นั้นจะเสียหรือไม่ การที่อุปกรณ์ไม่สามารถทำงานได้ตามปกติมีผลกระทบในทางลบต่อผู้เป็นเจ้าของอุปกรณ์และทำให้เจ้าของได้รับการชดเชยตามสัญญา (มักชดเชยด้วยสิ่งของ แทนที่จะจ่ายเป็นเงินสด) อีกตัวอย่างคือสัญญาสำหรับการให้บริการกรณีรถเสีย ซึ่งผู้ให้บริการตกลงที่จะจัดหาความช่วยเหลือเมื่อรถเสียข้างทาง หรือลากจูงรถไปอยู่ที่ใกล้เคียงโดยคิดค่าบริการคงที่รายปี สัญญาหลังนี้ถือว่าเข้านิยามของสัญญาประกันภัยเช่นกันถึงแม้ว่าผู้ให้บริการไม่ได้ตกลงทำการซ่อมแซมหรือหาชิ้นส่วนอะไหล่มาเปลี่ยนแทนให้ก็ตาม
- ข7 การนำมาตรฐานการรายงานทางการเงิน เรื่อง สัญญาประกันภัย มาถือปฏิบัติกับสัญญาตามย่อหน้าที่ ข6 นั้น ได้มีการพิจารณาแล้วว่าไม่ได้เพิ่มภาระในทางปฏิบัติมากกว่าการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่นมาใช้หากกำหนดให้สัญญาเช่นว่านั้นอยู่นอกเหนือขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้
- ข7.1 การไม่สามารถทำงานได้ตามปกติและการเสียหายของเครื่องจักรหรืออุปกรณ์ที่เกิดขึ้นแล้วส่วนใหญ่ไม่ได้ก่อให้เกิดภาระหนี้สินที่มีนัยสำคัญ
- ข7.2 หากถือปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 18 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง รายได้ (เมื่อมีการประกาศใช้) ผู้ให้บริการจะรับรู้รายได้โดยใช้วิธีระดับขั้นของความสำเร็จ (และขึ้นอยู่กับเงื่อนไขอื่น ๆ ที่กำหนดด้วย) มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ยอมรับการใช้วิธีการเช่นนั้นโดยอนุญาตให้ผู้ให้บริการ (ก) ยังคงใช้นโยบายการบัญชีที่ใช้อยู่กับสัญญาเหล่านี้ต่อไป เว้นแต่นโยบายการบัญชีนั้นเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติที่ห้ามไว้โดยย่อหน้าที่ 14 และ (ข) ปรับปรุงนโยบายการบัญชีหากเป็นไปตามที่ย่อหน้าที่ 22 ถึง 30 อนุญาตไว้
- ข7.3 ผู้ให้บริการพิจารณาว่าต้นทุนของการปฏิบัติตามภาระผูกพันตามสัญญาบริการสูงกว่ารายได้ที่รับมาล่วงหน้าหรือไม่ โดยใช้วิธีการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 15 ถึง 19 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ หากกิจการไม่นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับสัญญาเหล่านี้ ผู้ให้บริการต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง ประมาณการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น (เมื่อมีการประกาศใช้) เพื่อประเมินภาระผูกพันของสัญญาดังกล่าว
- ข7.4 สำหรับสัญญาเหล่านี้ ข้อกำหนดเรื่องการเปิดเผยข้อมูลในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้โดยรวมแล้วไม่ได้เพิ่มการเปิดเผยข้อมูลมากกว่าที่กำหนดโดยมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น ๆ อย่างเป็นนัยสำคัญ

ความแตกต่างระหว่างความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยและความเสี่ยงอื่น ๆ

- ข8 นิยามของสัญญาประกันภัยได้กล่าวถึงความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย ซึ่งมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ให้นิยามว่าเป็นความเสี่ยงอื่นที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงินที่ถูกโอนจากผู้ถือสัญญาไปให้ผู้รับประกันภัย สัญญาที่ทำให้ผู้รับประกันภัยมีความเสี่ยงทางการเงินโดยปราศจากความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญถือว่าไม่ใช่สัญญาประกันภัย
- ข9 นิยามของความเสี่ยงทางการเงินในภาคผนวก ก ได้รวมตัวแปรทางการเงินและตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงิน ซึ่งรวมถึงตัวแปรที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับคู่สัญญา เช่น ดัชนีของความเสียหายจากแผ่นดินไหวในพื้นที่ที่กำหนด หรือดัชนีของอุณหภูมิในบางเมือง แต่ไม่รวมตัวแปรที่ระบุเฉพาะเจาะจงกับคู่สัญญา เช่น การเกิดหรือไม่เกิดของไฟไหม้ที่ทำความเสียหายหรือทำลายสินทรัพย์ของคู่สัญญา นอกจากนี้ความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงในมูลค่ายุติธรรมของสินทรัพย์ที่ไม่ใช่สินทรัพย์ทางการเงินถือว่าไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน หากมูลค่ายุติธรรมนั้นไม่ได้สะท้อนเฉพาะการเปลี่ยนแปลงในราคาตลาดสำหรับสินทรัพย์ดังกล่าวเพียงอย่างเดียว (ตัวแปรทางการเงิน) แต่ยังสะท้อนถึงสภาพของสินทรัพย์ที่ไม่ใช่สินทรัพย์ทางการเงินที่ถือครองโดยคู่สัญญา (ตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงิน) ตัวอย่างเช่น ถ้าการค้าประกันมูลค่าซากของรถยนต์ทำให้ผู้ค้าประกันมีความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงในสภาพของตัวรถ ความเสี่ยงนั้นถือเป็นความเสี่ยงจากการรับประกันภัย ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน
- ข10 สัญญาบางสัญญาทำให้ผู้รับประกันภัยมีความเสี่ยงทางการเงินนอกเหนือจากความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญ ตัวอย่างเช่น สัญญาประกันชีวิตที่ให้การประกันทั้งอัตราผลตอบแทนขั้นต่ำแก่ผู้เอาประกันภัย (ก่อให้เกิดความเสี่ยงทางการเงิน) และให้ผลประโยชน์จากการเสียชีวิตที่บางครั้งสูงกว่ามูลค่าตามบัญชีของผู้เอาประกันภัย (ก่อให้เกิดความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยในรูปแบบของความเสี่ยงจากการเสียชีวิต) สัญญาดังกล่าวนั้นเป็นสัญญาประกันภัย
- ข11 สัญญาบางสัญญา เหตุการณ์ที่เอาประกันภัยที่ทำให้ผู้รับประกันภัยต้องจ่ายเงินตามสัญญาเชื่อมโยงกับดัชนีราคาต่าง ๆ สัญญาดังกล่าวถือเป็นสัญญาประกันภัยที่การจ่ายจำนวนเงินที่มีนัยสำคัญขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ที่เอาประกันภัย ตัวอย่างเช่น การจ่ายผลประโยชน์ตามสัญญาเงินรายปีตลอดชีพ (life-contingent annuity) ซึ่งเชื่อมโยงกับดัชนีค่าครองชีพ สัญญานี้ทำให้เกิดการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยเพราะการจ่ายขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ที่ไม่แน่นอนนั้นคือการอยู่รอดของผู้เอาประกันภัย การจ่ายโดยเชื่อมโยงกับดัชนีราคาถือเป็นอนุพันธ์ทางการเงินแฝงแต่ถือว่ามี การโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย ดังนั้นอนุพันธ์ทางการเงินแฝงนี้เป็นไปตามนิยามของสัญญาประกันภัย จึงไม่จำเป็นต้องถูกแยกและวัดด้วยมูลค่ายุติธรรม (ดูย่อหน้าที่ 7 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้)
- ข12 นิยามของสัญญาประกันภัยได้กล่าวถึงความเสี่ยงที่ผู้รับประกันภัยรับมาจากผู้เอาประกันภัยกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยต้องเป็นความเสี่ยงที่มีอยู่แล้วก่อนโอนจากผู้เอาประกันภัยไปให้ผู้รับประกันภัย ดังนั้นความเสี่ยงใหม่ที่เกิดขึ้นโดยสัญญาจึงไม่ใช่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย
- ข13 นิยามของสัญญาประกันภัยกล่าวถึงผลกระทบในทางลบต่อผู้เอาประกันภัย โดยที่คำนิยามนี้ไม่ได้จำกัดว่าผู้รับประกันภัยต้องจ่ายเงินเป็นจำนวนเท่ากับผลกระทบทางการเงินจากเหตุการณ์ที่

ก่อให้เกิดผลในทางลบนั้นเสมอไป ตัวอย่างเช่น นิยามไม่ได้ตัดเรื่องการให้ความคุ้มครองประเภท “ใหม่แทนเก่า (new-for-old)” ซึ่งเป็นการจ่ายทดแทนให้ผู้เอาประกันภัยเพียงพอที่จะทดแทนสินทรัพย์เก่าที่เสียหายด้วยสินทรัพย์ใหม่ ในทำนองเดียวกัน นิยามไม่ได้จำกัดการจ่ายผลประโยชน์ภายใต้สัญญาประกันชีวิตแบบชั่วระยะเวลา (a term life insurance contract) สำหรับความสูญเสียทางการเงินให้แก่ผู้ที่พึ่งพาอาศัยผู้เสียชีวิต หรือกำหนดจำนวนเงินไว้ล่วงหน้าสำหรับความสูญเสียที่เกิดจากการเสียชีวิตหรืออุบัติเหตุ

- ข14 บางสัญญากำหนดให้มีการจ่ายหากเหตุการณ์อันไม่แน่นอนที่ระบุไว้เกิดขึ้น แต่ไม่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้าว่าให้การมีผลกระทบในทางลบต่อผู้ถือเอาประกันภัยเป็นเงื่อนไขสำหรับการจ่ายค่าสินไหมทดแทน ดังนั้นสัญญาดังกล่าวถือว่าไม่ใช่สัญญาประกันภัยถึงแม้ว่าผู้ถือเอาจะใช้สัญญาเพื่อลดความเสี่ยงที่แฝงอยู่ ตัวอย่างเช่น หากผู้ถือเอาใช้เงินทุนทางการเงินแฝงเพื่อป้องกันความเสี่ยงของตัวเองที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงินซึ่งสัมพันธ์กับกระแสเงินสดจากสินทรัพย์ของกิจการ ทรานซาคชันดังกล่าวไม่ถือว่าเป็นสัญญาประกันภัยเพราะว่าการจ่ายเงินไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าผู้ถือเอาจะได้รับผลกระทบในทางลบจากการลดลงในกระแสเงินสดจากสินทรัพย์ ในทางตรงข้าม นิยามของสัญญาประกันภัยกล่าวถึงเหตุการณ์อันไม่แน่นอนซึ่งกำหนดให้การมีผลกระทบในทางลบต่อผู้เอาประกันภัยเป็นเงื่อนไขสำหรับการจ่ายเงิน เงื่อนไขล่วงหน้าตามสัญญานี้ไม่ได้กำหนดให้ผู้รับประกันภัยต้องตรวจสอบว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นสาเหตุที่แท้จริงของผลกระทบในทางลบหรือไม่ แต่อนุญาตให้ผู้รับประกันภัยสามารถปฏิเสธการจ่ายเงินได้หากเห็นว่าเหตุการณ์นั้นไม่ได้ก่อให้เกิดผลกระทบในทางลบต่อผู้เอาประกันภัย
- ข15 ความเสี่ยงจากการขาดอายุหรือการคงอยู่ (lapse or persistency risk) (กล่าวคือ ความเสี่ยงที่คู่สัญญาอีกฝ่ายจะยกเลิกสัญญาเร็วกว่าหรือช้ากว่าที่ผู้รับประกันภัยคาดไว้ใน การกำหนดเบี้ยประกันภัย) ถือว่าไม่ใช่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยเพราะว่าการจ่ายเงินให้คู่สัญญาอีกฝ่ายไม่ได้ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนที่เป็นผลกระทบในทางลบต่อคู่สัญญาอีกฝ่าย ในทำนองเดียวกัน ความเสี่ยงด้านค่าใช้จ่าย (กล่าวคือ ความเสี่ยงที่ต้นทุนการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการตามสัญญาเพิ่มขึ้นโดยไม่คาดหมาย แทนที่จะเป็นต้นทุนที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เอาประกันภัย) ไม่ใช่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยเพราะว่าการเพิ่มขึ้นโดยไม่คาดหมายในค่าใช้จ่ายไม่ได้เกี่ยวข้องกับผลกระทบในทางลบที่มีต่อคู่สัญญาอีกฝ่าย
- ข16 ดังนั้น สัญญาที่ทำให้ผู้รับประกันภัยมีความเสี่ยงจากการขาดอายุ ความเสี่ยงจากการคงอยู่ หรือ ความเสี่ยงด้านค่าใช้จ่าย ไม่ถือว่าเป็นสัญญาประกันภัย เว้นแต่สัญญานั้นจะนำผู้รับประกันภัยไปสู่ ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยด้วย อย่างไรก็ตาม หากผู้ออกสัญญาลดความเสี่ยงโดยการ ใช้สัญญาที่สองเพื่อโอนส่วนของความเสี่ยงดังกล่าวไปให้คู่สัญญาอื่น สัญญาที่สองนั้นถือว่าเป็นสัญญาที่ทำให้คู่สัญญาอื่นมีความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย
- ข17 ผู้รับประกันภัยจะสามารถรับโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญจากผู้เอาประกันภัยได้เฉพาะในกรณีที่ผู้รับประกันภัยเป็นกิจการแยกจากผู้เอาประกันภัยเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่ผู้รับประกันภัยถูกจัดตั้งในรูปแบบของกองทุนรวมเพื่อรับโอนความเสี่ยง (mutual) ซึ่ง การดำเนินงานของกองทุนจะใช้วิธีรับโอนความเสี่ยงจากผู้เอาประกันภัยแต่ละคนและนำความเสี่ยงนั้นมารวมกัน ถึงแม้ว่าผู้เอาประกันภัยจะยังคงแบกรับความเสี่ยงที่รวบรวมไว้ร่วมกัน

ตามความสามารถของแต่ละคนในฐานะเจ้าของกองทุน แต่ก็ถือว่ายังคงมีการรับโอนความเสี่ยงเกิดขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญของสัญญาประกันภัย

ตัวอย่างของสัญญาประกันภัย

- ข18 ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของสัญญาที่เป็นสัญญาประกันภัย หากมีการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญ
- ข18.1 การรับประกันภัยประเภทโจรกรรมหรือความเสียหายต่อทรัพย์สิน
- ข18.2 การรับประกันภัยความรับผิดต่อสินค้า ความรับผิดด้านวิชาชีพ ความรับผิดทางแพ่ง หรือค่าใช้จ่ายทางกฎหมาย
- ข18.3 สัญญาประกันชีวิต และค่าใช้จ่ายในการปลงศพ (แม้ว่าการเสียชีวิตเป็นเรื่องแน่นอน แต่มีความไม่แน่นอนว่าการเสียชีวิตจะเกิดขึ้นเมื่อไร หรือ สำหรับบางประเภทของการประกันชีวิต การเสียชีวิตจะเกิดภายในระยะเวลาที่คุ้มครองโดยการประกันภัยหรือไม่)
- ข18.4 สัญญาประเภทเงินรายปีตลอดชีพ (life-contingent annuities) และบำนาญ (pensions) (กล่าวคือ สัญญาที่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอน ซึ่งก็คือการอยู่รอดของผู้รับผลประโยชน์รายงวด และผู้รับบำนาญ) เพื่อช่วยให้ผู้เอาประกันภัยสามารถดำรงมาตรฐานการครองชีพตามที่กำหนดไว้ โดยไม่เกิดผลกระทบในทางลบต่อการดำรงชีวิตของผู้เอาประกันภัย)
- ข18.5 การคุ้มครองการทุพพลภาพและค่ารักษาพยาบาล
- ข18.6 สัญญาประเภทการประกันภัยค้ำประกัน (surety bonds) การประกันภัยความซื่อสัตย์ (fidelity bonds) การค้ำประกันการรับเหมา (performance bonds) และการค้ำประกันการประมูล (bid bonds) (กล่าวคือ สัญญาที่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนหากคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งล้มเหลวที่จะปฏิบัติตามภาระผูกพันในสัญญา เช่น ภาระผูกพันตามสัญญาก่อสร้าง)
- ข18.7 การประกันภัยสินเชื่อที่จะจ่ายจำนวนเงินที่ระบุไว้ให้แก่ผู้ถือสำหรับความสูญเสียที่เกิดขึ้น เพราะลูกหนี้ที่กำหนดไว้ในสัญญาไม่สามารถที่จะจ่ายชำระหนี้เมื่อถึงกำหนดภายใต้ข้อกำหนดเดิมหรือที่แก้ไขใหม่ของตราสารหนี้ สัญญาเหล่านี้มีรูปแบบทางกฎหมายหลายแบบ เช่น ในรูปแบบของการค้ำประกัน เลตเตอร์ออฟเครดิตบางประเภท สัญญาประเภท credit derivative default หรือสัญญาประกันภัย อย่างไรก็ตาม แม้ว่าสัญญาเหล่านี้จะเป็นไปตามนิยามของสัญญาประกันภัย แต่สัญญาเหล่านี้ก็ยังเป็นไปตามนิยามของสัญญาค้ำประกันทางการเงินตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) ด้วย และอยู่ภายในขอบเขตที่ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 เรื่อง การแสดงรายการสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และไม่อยู่ในขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ (ดูย่อหน้าที่ 4.4) อย่างไรก็ตาม หากผู้ออกสัญญาค้ำประกันทางการเงินได้ยืนยันโดยชัดเจนไว้ตั้งแต่แรกว่าสัญญาดังกล่าวเป็นสัญญาประกันภัยและได้ใช้การบัญชีที่ถือปฏิบัติกับสัญญาประกันภัย ผู้ออกอาจเลือกที่จะถือ

ปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 เรื่อง การแสดงรายการสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) หรือถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้กับสัญญาค้ำประกันทางการเงินดังกล่าวก็ได้

- ข18.8 สัญญาการรับประกันสินค้าที่ออกโดยคู่สัญญารายอื่นสำหรับสินค้าที่ขายโดยผู้ผลิต ผู้ค้า หรือผู้ขายปลีก อยู่ภายในขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ แต่ไม่รวมการรับประกันสินค้าที่ออกโดยผู้ผลิต ผู้ค้า หรือผู้ขายปลีกโดยตรง เพราะการรับประกันสินค้าเหล่านั้นอยู่ภายในขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 18 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง รายได้ (เมื่อมีการประกาศใช้) และ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง ประมาณการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น (เมื่อมีการประกาศใช้)
- ข18.9 การรับประกันโนนด (กล่าวคือ การจ่ายชดเชยความเสียหายให้หากพบข้อบกพร่องในโนนดที่ดินซึ่งข้อบกพร่องนั้นที่ไม่ปรากฏ ขณะที่เข้าทำสัญญาประกันภัย) ในกรณีนี้ เหตุการณ์ที่เอาประกันภัยคือการค้นพบข้อบกพร่องในโนนดที่ดิน ไม่ใช่ตัวข้อบกพร่อง)
- ข18.10 สัญญาเพื่อให้ความช่วยเหลือระหว่างการเดินทาง (กล่าวคือ การจ่ายชดเชยความเสียหายเป็นเงินสดหรือจัดหาสิ่งของมาทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยสำหรับความเสียหายที่ได้รับในขณะที่เดินทาง) ซึ่งในย่อหน้าที่ 6 และ 7 ได้กล่าวถึงตัวอย่างบางประเภทของสัญญานี้
- ข18.11 สัญญาประเภทการค้ำประกันมหันตภัย (catastrophe bonds) ที่จ่ายส่วนที่ลดลงของเงินต้น ดอกเบี้ย หรือทั้งสองอย่างให้ผู้เอาประกันภัยมีสิทธิได้รับ หากเหตุการณ์ที่ระบุไว้มีผลกระทบในทางลบต่อผู้ออกหุ้นกู้ (เว้นแต่เหตุการณ์ที่ระบุไว้ไม่ได้ก่อให้เกิดความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยอย่างมีนัยสำคัญ เช่น เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในอัตราดอกเบี้ย หรืออัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ)
- ข18.12 สัญญา Insurance swaps และสัญญาอื่นๆ ที่กำหนดให้จ่ายเงินตามการเปลี่ยนแปลงในภูมิอากาศ ภูมิประเทศ หรือตัวแปรทางกายภาพอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะเจาะจงกับคู่สัญญา
- ข18.13 สัญญาประกันภัยต่อ
- ข19 ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของรายการที่ไม่ใช้สัญญาประกันภัย
- ข19.1 สัญญาการลงทุนที่มีรูปแบบทางกฎหมายเป็นสัญญาประกันภัย แต่ไม่ได้ทำให้ผู้รับประกันภัยมีความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญ เช่น สัญญาประกันชีวิตซึ่งผู้รับประกันภัยไม่ได้มีความเสี่ยงจากการเสียชีวิตสำคัญ (สัญญาดังกล่าวถือเป็นเครื่องมือทางการเงินที่ไม่ใช้สัญญาประกันภัย หรือถือเป็นสัญญาบริการ ดูย่อหน้าที่ ข20 และ ข21)
- ข19.2 สัญญาที่มีรูปแบบทางกฎหมายเป็นสัญญาประกันภัย แต่ได้ส่งผ่านความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญกลับไปให้ผู้เอาประกันภัย ผ่านทางกลไกที่มีผลบังคับทางกฎหมายและไม่สามารถยกเลิกได้ทำให้สามารถเปลี่ยนแปลงจำนวนการจ่ายเงินในอนาคตของผู้เอาประกันภัยซึ่งเป็นผลโดยตรงจากความเสียหายที่เอาประกันภัยไว้ เช่น สัญญาประกันภัยต่อทางการเงินบางสัญญา (some financial reinsurance contract) หรือสัญญา

- ประกันภัยกลุ่มบางสัญญา (some group contracts) (สัญญาดังกล่าวโดยทั่วไปถือเป็นเครื่องมือทางการเงินที่ไม่ใช่สัญญาประกันภัย หรือถือเป็นสัญญาบริการ ดูย่อหน้าที่ ข20 และ ข21)
- ข19.3 การรับประกันภัยไว้เอง (self-insurance) กล่าวอีกอย่างหนึ่ง ยังคงเก็บความเสี่ยงที่สามารถได้รับคุ้มครองหากได้มีการทำสัญญาประกันภัยไว้ (ในกรณีนี้ ถือว่าไม่เกิดสัญญาประกันภัยเพราะไม่มีข้อตกลงกับคู่สัญญาอื่น)
- ข19.4 สัญญา (เช่น สัญญาเกี่ยวกับการพนันขั้นต่อ) ที่กำหนดให้จ่ายเงินหากเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนเกิดขึ้น แต่ไม่ได้รับเป็นเงื่อนไขล่วงหน้าในสัญญาสำหรับการจ่ายเงินว่าเหตุการณ์นั้นต้องกระทบต่อผู้เอาประกันภัยในทางลบ อย่างไรก็ตามสัญญาประเภทดังกล่าวไม่ได้หมายรวมถึงสัญญาที่มีการกำหนดการจ่ายเงินไว้ล่วงหน้าสำหรับความเสียหายจากเหตุการณ์ที่ระบุไว้เช่น การเสียชีวิต หรืออุบัติเหตุ (ดูย่อหน้าที่ ข13)
- ข19.5 ตราสารอนุพันธ์ที่ทำให้คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งมีความเสี่ยงทางการเงิน แต่ไม่ใช่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย เนื่องจากได้กำหนดให้คู่สัญญาต้องจ่ายเงินเฉพาะจากการเปลี่ยนแปลงในอัตราดอกเบี้ย ราคาเครื่องมือทางการเงิน ราคาโภคภัณฑ์ อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ดัชนีของราคาหรืออัตราต่างๆ การจัดอันดับเครดิตหรือดัชนีเครดิต หรือตัวแปรอื่น เช่น ตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงินโดยที่ตัวแปรนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องเป็นการเฉพาะกับคู่สัญญา (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้))
- ข19.6 การค้าประกันที่เกี่ยวข้องกับเครดิต (หรือ เลตเตอร์ออฟเครดิต สัญญาประเภท credit derivative default หรือสัญญาประกันภัยสินเชื่อ) ที่กำหนดให้มีการจ่ายเงินแม้ว่าผู้ถือไม่ได้เกิดความเสียหายจากการที่ลูกหนี้ไม่สามารถจ่ายชำระหนี้ได้เมื่อถึงกำหนด (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้))
- ข19.7 สัญญาที่กำหนดให้จ่ายเงินตามภูมิอากาศ ภูมิประเทศ หรือตัวแปรทางกายภาพอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องเป็นการเจาะจงกับคู่สัญญา (โดยทั่วไปเรียกว่าตราสารอนุพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับสภาพอากาศ (weather derivatives))
- ข19.8 สัญญาประเภทการค้าประกันมหันตภัย (catastrophe bonds) ที่จ่ายส่วนที่ลดลงของเงินต้น ดอกเบี้ย หรือทั้งสองอย่างสำหรับผู้เอาประกันภัยมีสิทธิได้รับ โดยขึ้นอยู่กับภูมิอากาศ ภูมิประเทศ หรือตัวแปรทางกายภาพอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องเป็นการเจาะจงกับคู่สัญญา
- ข20 หากสัญญาที่อธิบายในย่อหน้าที่ ข19 ก่อให้เกิดสินทรัพย์ทางการเงิน หรือหนี้สินทางการเงิน สัญญานั้นอยู่ภายในขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) ในกรณีเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าคู่สัญญาใช้วิธีปฏิบัติที่เรียกว่าการบัญชีเงินฝาก (deposit accounting) ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องต่อไปนี้
- ข20.1 คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งรับรู้ค่าตอบแทนที่ได้รับเป็นหนี้สินทางการเงินแทนที่จะรับรู้เป็นรายได้
- ข20.2 คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งรับรู้ค่าตอบแทนที่จ่ายไปเป็นสินทรัพย์ทางการเงินแทนที่จะรับรู้เป็นค่าใช้จ่าย

ข21 หากสัญญาที่อธิบายในย่อหน้าที่ ข19 ไม่ก่อให้เกิดสินทรัพย์ทางการเงิน หรือหนี้สินทางการเงิน ให้ถือปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 18 (ปรับปรุง 2558) เรื่อง รายได้ (เมื่อมีการประกาศใช้) ภายใต้มาตรฐานการบัญชีฉบับดังกล่าวกำหนดให้รายได้จากรายการที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการถูกรับรู้โดยวิธีสัดส่วนของงานที่ทำเสร็จของรายการ หากผลของรายการดังกล่าวสามารถประมาณได้อย่างน่าเชื่อถือ

ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญ

ข22 สัญญาใด ๆ จะถือว่าเป็นสัญญาประกันภัยก็ต่อเมื่อเฉพาะกรณีที่สัญญานั้นได้ออนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญ ย่อหน้าที่ ข8 ถึง ข21 ได้กล่าวถึงความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย และย่อหน้าต่อไปนี้จะอธิบายวิธีการประเมินว่าความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยสำคัญหรือไม่

ข23 ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยจะสำคัญถ้าเหตุการณ์ที่รับประกันภัยทำให้ผู้รับประกันภัยต้องจ่ายผลประโยชน์เพิ่มเติมอย่างมีนัยสำคัญภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ โดยไม่รวมสถานการณ์ที่ขาดสาระเชิงพาณิชย์ (Commercial substance) (กล่าวคือ ไม่มีผลกระทบต่ออย่างเห็นได้ชัดต่อมูลค่าทางเศรษฐกิจของรายการ) หากการจ่ายผลประโยชน์เพิ่มเติมอย่างมีนัยสำคัญภายใต้สถานการณ์ที่มีสาระเชิงพาณิชย์จะถือว่าเป็นไปตามเงื่อนไขในประโยคแรก ถึงแม้ว่าโอกาสที่จะเกิดเหตุการณ์ที่รับประกันภัยเป็นไปได้น้อยมาก หรือมูลค่าปัจจุบันของกระแสเงินสดที่คาดว่าจะจ่ายตามภาระผูกพัน (ซึ่งคำนวณจากวิธีการถ่วงน้ำหนักด้วยความน่าจะเป็น) คิดเป็นสัดส่วนเพียงเล็กน้อยของมูลค่าปัจจุบันของกระแสเงินสดตามสัญญาที่เหลืออยู่ทั้งหมด

ข24 ผลประโยชน์เพิ่มเติมตามที่กล่าวถึงในย่อหน้าที่ ข23 หมายถึงจำนวนเงินที่เกินกว่าจำนวนเงินที่จะจ่ายหากไม่มีสถานการณ์ที่เอาประกันภัยเกิดขึ้น (ไม่รวมสถานการณ์ที่ขาดสาระเชิงพาณิชย์) จำนวนเงินเพิ่มเติมดังกล่าวรวมถึงค่าใช้จ่ายในการจัดการค่าสินไหมทดแทน และค่าใช้จ่ายในการประเมินค่าสินไหมทดแทน แต่ไม่รวมรายการดังต่อไปนี้

ข24.1 การสูญเสียความสามารถที่จะได้รับเงินจากผู้เอาประกันภัยสำหรับการบริการในอนาคต ตัวอย่างเช่น ในสัญญาประกันชีวิต ประเภทควบการลงทุน (investment-linked) การเสียชีวิตของผู้เอาประกันภัยทำให้ผู้รับประกันภัยไม่สามารถได้รับค่าธรรมเนียมสำหรับการให้บริการจัดการลงทุนได้อีกต่อไป ซึ่งความสูญเสียทางเศรษฐกิจต่อผู้รับประกันภัยดังกล่าวไม่ได้สะท้อนถึงความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย แต่เป็นลักษณะเช่นเดียวกับที่ผู้จัดการกองทุนรวมไม่ได้รับโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่เกี่ยวข้องกับโอกาสการเสียชีวิตของลูกค้า ดังนั้นโอกาสที่จะเกิดการสูญเสียค่าบริการจัดการลงทุนในอนาคตจึงไม่เกี่ยวข้องในการประเมินนัยสำคัญของการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยตามสัญญา

ข24.2 การยกเว้นค่าธรรมเนียมในการยกเลิกหรือเวนคืนสัญญาเนื่องจากผู้เอาประกันภัยได้เสียชีวิต เพราะว่าสัญญาประกันภัยทำให้เกิดค่าธรรมเนียมดังกล่าว ดังนั้นการยกเว้นค่าธรรมเนียมเหล่านี้ไม่ได้ถือเป็นการชดเชยความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยสำหรับความเสี่ยงที่มีอยู่ก่อนการเกิดสัญญา ดังนั้นค่าธรรมเนียมเหล่านี้จึงไม่เกี่ยวข้องในการประเมินความสำคัญของการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยตามสัญญา

- ข24.3 การจ่ายเงินที่อยู่บนเงื่อนไขของเหตุการณ์ที่ไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายที่มีนัยสำคัญต่อผู้เอาประกันภัย ตัวอย่างเช่น หากพิจารณาสัญญาที่กำหนดให้ผู้รับประกันภัยจ่ายเงินหนึ่งล้านบาทหากสินทรัพย์ของผู้เอาประกันภัยได้รับความเสียหายคิดเป็นมูลค่าทางเศรษฐกิจเพียงหนึ่งบาท ในกรณีของสัญญานี้จะเห็นได้ว่าผู้เอาประกันภัยไม่ได้โอนความเสี่ยงที่มีนัยสำคัญในการสูญเสีย (คือเงิน 1 บาท) ให้กับผู้รับประกันภัย ในขณะที่เดียวกันสัญญานี้ได้ก่อให้เกิดความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่ทำให้ผู้ออกสัญญาจำเป็นต้องจ่ายเงิน 999,999 บาท หากเหตุการณ์ที่ระบุไว้เกิดขึ้น เนื่องจากผู้รับประกันภัยไม่ได้รับโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญจากผู้เอาประกันภัย ดังนั้นสัญญานี้จึงไม่ใช่สัญญาประกันภัย
- ข24.4 ค่าสินไหมที่อาจได้รับคืนจากการเอาประกันภัยต่อ ผู้รับประกันภัยบันทึกรายการส่วนนี้แยกต่างหาก
- ข25 ผู้รับประกันภัยต้องประเมินความสำคัญของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยเป็นรายสัญญาแทนที่จะใช้ระดับความมีนัยสำคัญต่อการเงิน ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยจะมีนัยสำคัญแม้ว่าความน่าจะเป็นที่จะเกิดความเสียหายที่มีสาระสำคัญจากสัญญาทั้งหมดจะต่ำ การประเมินความเสี่ยงเป็นรายสัญญาจะช่วยให้การพิจารณาจัดประเภทสัญญาเป็นสัญญาประกันภัยง่ายขึ้น อย่างไรก็ตามหากผู้รับประกันภัยเห็นว่ากลุ่มของสัญญาที่ประกอบด้วยสัญญาย่อยๆที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันส่วนใหญ่มีการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องพิจารณาสัญญาที่ไม่ใช่อนุพันธ์ภายในกลุ่มเป็นรายสัญญา เพื่อที่จะระบุสัญญาจำนวนเล็กน้อยที่ไม่ได้โอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญ
- ข26 ตามข้อกำหนดในย่อหน้าที่ ข23 ถึง ข25 หากสัญญาทำให้เกิดการจ่ายผลประโยชน์การเสียชีวิตมากกว่าจำนวนเงินที่ต้องจ่ายหากมีชีวิตอยู่ สัญญานั้นเป็นสัญญาประกันภัย เว้นแต่ผลประโยชน์การเสียชีวิตที่เพิ่มขึ้นนั้นไม่มีนัยสำคัญ (พิจารณาความมีนัยสำคัญเป็นรายสัญญาแทนที่จะใช้ความมีนัยสำคัญที่ระดับของกลุ่มสัญญาทั้งหมด) ตามที่ได้กล่าวไว้แล้วในย่อหน้าที่ ข24.2 ว่าการยกเว้นค่าธรรมเนียมในการยกเลิกและเวนคืนเนื่องจากการเสียชีวิตไม่ได้ถูกนำมาพิจารณาในการประเมินนัยสำคัญหากการยกเว้นนั้นไม่ถือเป็นการชดเชยความเสียหายให้แก่ผู้เอาประกันภัยสำหรับความเสี่ยงที่มีอยู่ก่อนการเกิดสัญญา ในทำนองเดียวกัน สัญญาเงินรายปี (annuity) ที่จ่ายจำนวนเงินให้ผู้เอาประกันภัยอย่างสม่ำเสมอในช่วงที่ผู้เอาประกันภัยยังมีชีวิตอยู่ถือเป็นสัญญาประกันภัย เว้นแต่ว่าจำนวนเงินที่ต้องจ่ายให้ทั้งหมดตามสัญญานั้นไม่มีนัยสำคัญ
- ข27 ย่อหน้าที่ ข23 กล่าวถึงผลประโยชน์เพิ่มเติม ผลประโยชน์เพิ่มเติมเหล่านี้อาจมีข้อกำหนดให้จ่ายผลประโยชน์เร็วขึ้นหากเหตุการณ์ที่รับประกันภัยเกิดเร็วขึ้น และจำนวนเงินที่จ่ายไม่ได้ถูกปรับปรุงด้วยมูลค่าตามเวลา ตัวอย่างเช่น การประกันชีวิตแบบตลอดชีพที่มีผลประโยชน์เสียชีวิตคงที่ (กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ การประกันภัยที่ให้ผลประโยชน์การเสียชีวิตคงที่ไม่ว่าผู้เอาประกันภัยเสียชีวิตเมื่อไรก็ตามโดยไม่มีวันสิ้นสุดความคุ้มครอง) เป็นที่แน่นอนว่าผู้เอาประกันภัยจะต้องเสียชีวิตแต่วันที่ของการเสียชีวิตยังไม่แน่นอน ซึ่งผู้รับประกันภัยจะได้รับความเสียหายเป็นรายสัญญาหากผู้เอาประกันภัยเสียชีวิตเร็วขึ้นแม้ว่าจะไม่มีความเสียหายในระดับของกลุ่มของสัญญาก็ตาม

- ข28 หากสัญญาประกันภัยถูกแยกออกเป็นองค์ประกอบของการฝากเงินและองค์ประกอบของการรับประกันภัย ความสำคัญของการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยจะถูกประเมินโดยพิจารณาจากองค์ประกอบของการรับประกันภัย ความสำคัญของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่ถูกโอนโดยอนุพันธ์ทางการเงินแฝงจะถูกประเมินโดยพิจารณาจากอนุพันธ์ทางการเงินแฝง

การเปลี่ยนแปลงระดับของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย

- ข29 บางสัญญาไม่ได้โอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยไปให้ผู้รับประกันภัยเมื่อเริ่มต้นสัญญา แม้ว่า จะโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยในเวลาต่อมา ตัวอย่างเช่น หากพิจารณาสัญญาที่จ่ายผลตอบแทนจากการลงทุนตามที่ระบุไว้ และให้สิทธิเลือกแก่ผู้เอาประกันภัยที่จะนำกำไรจากการลงทุนเมื่อครบกำหนดเพื่อซื้อสัญญาเงินรายปีตลอดชีพ (life-contingent annuity) ในอัตราเบี้ยประกันภัยรายงวดที่คิดให้กับผู้เอาประกันภัยรายใหม่คนอื่น ๆ ในปัจจุบัน จะเห็นว่าสัญญานี้ไม่ได้โอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยไปให้ผู้รับประกันภัยจนกว่าจะมีการใช้สิทธิดังกล่าว เพราะผู้รับประกันภัยยังคงมีอิสระที่จะคิดเบี้ยประกันภัยสำหรับสัญญาเงินรายปี (annuity) บนพื้นฐานที่สะท้อนถึงความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่ถูกโอนไปให้แก่ผู้รับประกันภัยในเวลานั้น อย่างไรก็ตาม หากสัญญาดังกล่าวกำหนดเบี้ยประกันภัยรายงวดตั้งแต่ต้น (หรือกำหนดหลักที่จะใช้ในการคำนวณเบี้ยประกันภัยรายงวด) ถือว่าสัญญานั้นมีการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยไปให้ผู้เอาประกันภัยเมื่อเริ่มต้นสัญญา
- ข30 สัญญาที่มีคุณสมบัติเป็นสัญญาประกันภัยยังคงเป็นสัญญาประกันภัยจนกว่าสิทธิและภาระผูกพันทั้งหมดถูกทำให้สิ้นสุดหรือสิ้นผลบังคับ

คณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชี (2557-2560)

รองศาสตราจารย์ ดร.วรงค์ดี	ทุมมานนท์	ประธานคณะกรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.อังครัตน์	เพ็ญบจริยวัฒน์	ที่ปรึกษา
นางสาวเน่งน้อย	เจริญทวีทรัพย์	ที่ปรึกษา
ดร.ศุภมิตร	เตชะมนตรีกุล	กรรมการ
ดร.สันติ	กีระนันท์	กรรมการ
นายณรงค์	พันดาวงษ์	กรรมการ
นางพรกมล	ประยูรสิน	กรรมการ
นางสาววันดี	สิรววัฒน์	กรรมการ
นางสาวสมบุรณ์	ศุภศิริภิญโญ	กรรมการ
ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย		
(นางสาวจอมขวัญ	จันทร์ผา)	กรรมการ
ผู้แทนกรมพัฒนาธุรกิจการค้า		
(นางสาวจริยาธร	เฉลิมชวลิต)	กรรมการ
(นางสาวประภาพร	สหปรีชานนท์)	กรรมการ
(นางสาวภาสิน	จันทร์โมลี)	กรรมการ
ผู้แทนกรมสรรพากร		
(นายสาโรช	ทองประคำ)	กรรมการ
(นางธัญพร	ตันติยวงศ์)	กรรมการ
ผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย		
(นางสาวปรียานุช	จิ่งประเสริฐ)	กรรมการ
(นายณรงค์	ภาณุเดชทิพย์)	กรรมการ
ผู้แทนสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน		
(นางสาวพวงชมนาด	จริยะจินดา)	กรรมการ
(นางภัทรา	ไชว์ศรี)	กรรมการ
(นางสาวสุนิตา	เจริญศิลป์)	กรรมการ
ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์		
(นายธวัชชัย	เกียรติกวานกุล)	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิภาดา	ตันติประภา	กรรมการและเลขานุการ
ดร.สันสกฤต	วิจิตรเลขการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการกลั่นกรองมาตรฐานการบัญชี (2557-2560)

นางสาวจงจิตต์ ผู้แทนกรมสรรพากร (นางลัชฌานันท์ ลักษมีธนานันต์) (นายนพโรจน์ ศรีประเสริฐ)	หลักภัย	ประธานอนุกรรมการ ที่ปรึกษา ที่ปรึกษา
ผู้แทนสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย ผู้แทนสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (นางสาวสุภา กิจศรีนภดล) (นายพัฒนพงศ์ อธิธิผลิน)		ที่ปรึกษา ที่ปรึกษา
ผู้แทนสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน (นางสาวพวงขมมาถ จริยะจินดา)		ที่ปรึกษา
ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย		ที่ปรึกษา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิมพ์พนา	ปัทธวัชชัย	อนุกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิศรุต	ศรีบุญนาถ	อนุกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมชาย ดร.นันทนวล	ศุภธาดา วิเศษสรรพ	อนุกรรมการ อนุกรรมการ
นายเกรียง	วงศ์หนองเตย	อนุกรรมการ
นายณัฐเสกข์	เทพหัสดิน	อนุกรรมการ
นายพิชิต	ลีละพันธ์เมธา	อนุกรรมการ
นายวินิจ	ศิลามงคล	อนุกรรมการ
นายศิระ	อินทรกำธรชัย	อนุกรรมการ
ผู้แทนกรมพัฒนาธุรกิจการค้า (นางสาวสุนทรา ตีละกุล) (นางสาวภาสินี จันทรมโกลี)		อนุกรรมการ อนุกรรมการ
ผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย (นางสาวปริญญ์ จิงประเสริฐ) (นางสาวยุพิน เรืองฤทธิ์)		อนุกรรมการ อนุกรรมการ
ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์ และตลาดหลักทรัพย์ (นางสาวอารีวัลย์ เอี่ยมติลภวงศ์) (นางสาวภมรรรณ เสียงสุวรรณ)		อนุกรรมการ อนุกรรมการ
ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับและ ส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย ผู้แทนกรมพัฒนาธุรกิจการค้า (นางสาวธัญพร อธิกุลวริน)		อนุกรรมการและเลขานุการ

คณะอนุกรรมการด้านเทคนิคมาตรฐานการบัญชี (2557-2560)

นางสาวรุ่งนภา	เลิศสุวรรณกุล	ประธานอนุกรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.อังครัตน์	เพ็ริยบจริยวัฒน์	ที่ปรึกษา
ดร.จิรดา	เพทายบรรลือ	อนุกรรมการ
นายกษิติ	เกตุสุริยงค์	อนุกรรมการ
นางสาวกัญญาณัฐ	ศรัรัตน์ชัชวาลย์	อนุกรรมการ
นางฐานิตา	อ่ำสำอางค์	อนุกรรมการ
นายภาคภูมิ	วณิชชานานนท์	อนุกรรมการ
นายไพศาล	บุญศิริสุขะพงษ์	อนุกรรมการ
นายอุดมศักดิ์	บุศรานีพรรณ	อนุกรรมการ
ผู้แทนกรมพัฒนาธุรกิจการค้า		
(นางสาวอังคณา	นันทวดีพิศาล)	อนุกรรมการ
(นางสาวแทนฟ้า	ชาติบุตร)	อนุกรรมการ
ผู้แทนกรมสรรพากร		
(นางสาวรารวรรณ	กิจวิชา)	อนุกรรมการ
ผู้แทนสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน		
(นางสาวสุนิตา	เจริญศิลป์)	อนุกรรมการ
ผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย		
(นางสาวยุพิน	เรืองฤทธิ์)	อนุกรรมการ
(นางสาวเขมวันต์	ศรีสวัสดิ์)	อนุกรรมการ
นายกิตติ	เตชะเกษมบัณฑิตย์	อนุกรรมการและเลขานุการ